

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

СЕРЕДА 8 грудня 2004 року

№ 232 (3482)

ФОТОФАКТ

Виступом уславленого хорового колективу «Трембіта» розпочався у Львові мистецько-політичний марафон на підтримку народної акції на майдані Незалежності в Києві.

Фото Володимира ПЕСЛЯКА (Укрінформ).

ГРА ЗА «КРУГЛИМ СТОЛОМ»

Черговий «круглий стіл» з урегулювання політичної кризи в Україні тривав шість годин і закінчився практично безрезультатно. Вчора о четвертій годині ранку міжнародні посередники — учасники третього раунду переговорів залишили нашу країну. Чи відбудеться четвертий раунд? Поки що невідомо.

У зустрічі у Маріїнському палаці традиційно брали участь Голова Верховної Ради України Володимир Литвин, Президент України Леонід Кучма, кандидати на посаду Президента Віктор Ющенко і Віктор Янукович, Верховний представник Європейського союзу Хав'єр Солана, Генеральний секретар ОБСЄ Ян Кубіш, президенти Польщі Олександр Кваснєвський і Литви Валдас Адамкус, глава Держдуми РФ Борис Гризлов.

У розмові з журналістами Президент України Леонід Кучма критично відгукнувся про результати переговорного процесу. «Стоїмо на місці три тижні. Це — гра», — сказав він. З цією тезою солідарні міжнародні посередники. За оцінками спостерігачів, на третьому «круглому столі» маски було зірвано. Всі нарешті зрозуміли, хто з ким і чому. «Українська влада за останній час так нічому і не навчилася», — без оптимізму констатували вони.

Розбіжності стосувалися питання пакетного голосування з політичної реформи і відставки уряду. Леонід Кучма вважає, що відставку уряду можна прийняти тільки в «пакеті» з затвердженням парламентом змін у Конституції. Опозиція наполягає на роздільному голосуванні з цих питань.

Щоб підкреслити, що вихід з глухого кута можливий, Леонід Кучма назвав нинішній «круглий стіл» проміжним етапом у переговорах. На його думку, вирішення кризи може бути знайдене тільки в стінах Верховної Ради.

Фото Валерія СОЛОВЙОВА /прес-сервіс Президента України / УНІАН.

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Сподівання на вихід з кризи залишаються

Денне засідання 7 грудня

О 13-й годині Перший заступник Голови Верховної Ради Адам Мартинюк відкрив позачергове пленарне засідання парламенту. У сесійній залі зареєструвалися 379 народних депутатів. А. Мартинюк поінформував народних обранців про попередні домовленості, обговорювані впродовж останніх днів на погоджувальних радах та «круглому столі» з участю міжнародних посередників. Адам Мартинюк повідомив, що керівники фракцій і груп разом із Головою Верховної Ради проводять зустріч з главою держави і намагаються знайти вихід із ситуації. Головуючий оголосив перерву ще на одну годину і висловив сподівання, що вихід із політичної кризи буде знайдено.

О 14-й годині головуючий Адам Мартинюк повідомив, що переговори лідерів фракцій із Президентом України тривають. «Поки що процес перебуває під контролем, хоча дебати досить гарячі», — сказав Адам Мартинюк і оголосив перерву до 14.45.

Станом на 14.40 кореспонденту «ГУ» стало відомо, що Леонід Кучма під час зустрічі з народними депутатами відмовився відправити уряд у відставку, однак погодився підписати указ про відпустку Віктора Януковича і призначення на цей період в. о. прем'єра Миколу Азарова. Як повідомив лідер групи «Союз» Микола Гапочка, Леонід Кучма також вніс до Верховної Ради 18 кандидатур нового складу ЦВК і запропонував провести рейтингове голосування за кожну з цих кандидатур.

Юліана ШЕВЧУК.

АКТУАЛЬНО

Виведення миротворців з Іраку коштуватиме мільйони

Міністр оборони України Олександр Кузьмук оцінює, що у разі виведення українських миротворців з Іраку, ця операція коштуватиме 11 млн. доларів. Міністр зазначив, що Україні буде складно витратити таку суму на виведення військ самостійно. Він додав: якщо буде рішення про виведення військ, тоді присутня в Іраку антитерористична коаліція також братиме участь у виведенні українського контингенту. Тому Україна зможе розраховувати на її фінансову і матеріальну допомогу.

Я ВАМ ПИШУ...

Ми — одна нація

Покладали великі надії на вибори Президента, та вони вже надто затягнулися... А так хочеться вірити, що Україна буде самостійною державою з непорушними кордонами, неподільною територією, з єдиною державною українською мовою, якою спілкуватимуться не тільки звичайні люди, а й Президент, міністри й депутати. Всі разом будемо дбати про розквіт і зміцнення нашої країни. Ніхто не ділитиме нас на українців і бандерівців, адже ми — одна нація. Житимемо з усіма у мирі та злагоді й пишатимемося Україною. Дай нам, Боже.

С. ЖУРАВЕЛЬ.

Нікополь Дніпропетровської області.

У НОМЕР

Магнієвий напередодні старту

У Калуші готують до пуску магнієвий завод, що не працював через брак сировини з 1998 року. Весь цей час, як каже його директор Михайло Петрів, шукали не лише сировину, а й інвестора, який вклав би кошти у відновлення підприємства. З першим, здається, успішно впоралися — її доставлятимуть з Полтавської та Чернігівської областей. Тепер усі сили зосереджено на завершенні будівництва цеху з переробки хлору. А він надходитиме із заводу «Оріана», що нині ввійшов до ЗАТ «Лукор». Справа буде вигідною для всіх. Тим паче що процес переробки хлору буде автоматизовано, а технологія не дозволить викидати газ в атмосферу, **повідомляє наш власний кореспондент з Івано-Франківської області Дарина НАЗАРЧУК**.

Наші літаки підкоряють небо Середньої Азії

В Азербайджані розпочалася комерційна експлуатація українського літака Ан-140-100. **Як повідомляє «Інтерфакс-Україна»**, регулярну експлуатацію лайнера розпочала авіакомпанія «Azerbaijan Hava Yollari», що входить до складу азербайджанського державного концерну «АЗАЛ». Перший рейс наш літак під ім'ям «Евлах» з 22 пасажирами на борту здійснив третього грудня за маршрутом Баку (Азербайджан)—Актау (Казахстан) за 57 хвилин. У зворотний рейс із Актау в Баку літак узяв на борт 50 осіб.

П'ять місяців тому азербайджанська авіакомпанія підписала контракт про поставку чотирьох таких лайнерів. Другий Ан-140-100 буде передано концернові «АЗАЛ» у січні 2005 року, ще дві машини — протягом першої половини наступного року. Нині в експлуатації перебувають 10 Ан-140 і Ан-140-100, які базуються у трьох країнах — Україні, Ірані та Азербайджані.

Суд визнав Азовське морське пароплавство банкрутом

Господарський суд Донецької області визнав орендне підприємство «Азовське морське пароплавство» (АМП, Маріуполь) банкрутом і відкрив ліквідаційну процедуру. Ліквідатором суд призначив Олега Кожухова. Раніше передбачалося, що Азовське морське пароплавство буде акціоноване, а згодом приватизоване, однак торік орендовані АМП 33 судна, що належали державі, було передано в оренду ТОВ «Торговий флот Донбасу». Рада орендарів Азовського морського пароплавства ініціювала банкрутство підприємства з огляду на недостатність коштів для задоволення позовів кредиторів, **повідомляє «Інтерфакс-Україна»**.

Розпочато серійне виробництво нової моделі «Ланоса»

Запорізький автомобілебудівний завод (ЗАТ «ЗАЗ») розпочав серійне виробництво автомобіля «Ланос Т-150». Для створення цього автомобіля майже 600 підприємств-суміжників вироблятимуть сталь, пластмасу, скло, окремі комплектувальні. Безпосередньо на «ЗАЗ» здійснюється штампування, зварювання, складання і фарбування — загалом близько 300 операцій, **повідомляє «Інтерфакс-Україна»**.

Коротко про важливе

Вчора

■ Розпочалося іудейське свято Ханука. З появою першої зірки в оселях запалюють свічку, й щовечора запалюватимуть нову свічку аж до 15 грудня, доки триватиме свято.

■ У Сімферополі підписано меморандум на проведення політичних акцій.

■ У Києві проведено засідання круглого столу на тему «Десять років приєднання України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї: здобутки, проблеми та перспективи» (за підтримки Шведської інспекції з ядерної енергії).

■ За участю київського міського голови Олександра Омельченка відбулися урочистості з нагоди Дня місцевого самоврядування.

Сьогодні

■ Відбудеться засідання Українського клубу на тему «Національна безпека України після листопада 2004-го: нові виклики і відгуки».

Завтра

■ Заплановано засідання Українського клубу на тему «Вибори-2004: війна до остаточної перемоги чи новий пакт еліт?»

ПЕРЕДПЛАТА-2005

Вишитий рушник — для «Голосу України»

Вінницький обласний осередок Національної спілки майстрів народного мистецтва звернувся до всіх спілчан держави взяти участь кожному у популяризації газети Верховної Ради «Голос України».

Ініціатива вінничан, зауважив голова Вінницького обласного осередку спілки, заслужений художник України Федір Панчук, викликана тим, що газета — одне з небагатьох видань, яке активно підтримує народних майстрів у справі відродження і пропаганди давніх традицій народного мистецтва.

Голова Національної спілки майстрів народного мистецтва Євген Шевченко повідомив про схвалення президією починання вінничан. За його словами, на Вінниччині протягом останніх років осередком спілки підготовлено майже тисячу майстринь художньої вишивки. І кожній з них спілка дає роботу, допомагає через торговельну мережу реалізувати виготовлені вироби. А в жовтні місяці цього року на першій Всеукраїнській виставці вишивки, що відбувалася в рамках п'ятого Міжнародного спеціалізованого конкурсу «Український подіум», шість вишитих рушників вінницьких майстринь удостоєні найвищої нагороди — гран-прі виставки.

Нині одна з майстринь — Ольга Борощук з містечка Літин — спеціально для «Голосу України» вишиває рушник. На ньому, крім традиційного подільського орнаменту, будуть такі віршовані рядки, написані заступником голови осередку Ігорем Каришиним:

«Рушник і пісня —
В кожній нашій хаті.
І хліб смачний,
Ми завжди ним багаті.
Кришталі слова,
Як квітки калини.
Читаймо разом — «Голос України».

Віктор СКРИПНИК.

На знімку: *Ольга Борощук вишиває для нашої газети подільський рушник.*

Фото Віктора КРАВЧЕНКА.

9 грудня в Україні буде хмарна погода з проясненнями. Часом невеликий дощ та мокрий сніг, на півночі Лівобережжя помірні опади. Температура вночі від 2 градусів морозу до 3 тепла, на Прикарпатті й Закарпатті — 1—5 градусів морозу, вдень 2—7 тепла.

Державний секретар США Колін Пауелл заявив, що українці заслуговують чесних виборів та не зобов'язані вибирати між Сходом і Заходом

ПОЛІТИКА

Сила держави не лише в сильних регіонах

Сприяти консолідації і спокою суспільства, ввести всі процеси у регіонах в конституційне русло і забезпечити чесні та прозорі вибори закликав голів місцевих рад Голова Верховної Ради України Володимир Литвин на консультативно-дорадчій раді з питань місцевого самоврядування при Голові ВР.

Фото Володимира ТАРАСОВА (Укрінформ).

За словами В. Литвина, нинішні розмови про сепаратизм порушуються здебільшого для того, щоб налякати одне одного. Однак, додав глава парламенту, люди не усвідомлюють, що ці заяви можуть призвести до незворотних процесів. І закликав голів обласних рад бути обережними в словах.

Водночас Анатолій Матвієнко, голова парламентського Комітету з питань державного будівництва та місцевого самоврядування, засудив позицію голови Донецької облради Бориса Колеснікова стосовно того, що сильна держава — це сильні регіони.

Володимир Литвин привітав присутніх із Днем місцевого самоврядування та вручив представникам рад нагороди Верховної Ради.

Олена РОМАШКІНА.

Складний шлях до компромісу

На вчорашній ранковій погоджувальній раді за участю лідерів депутатських фракцій і груп та Голови Верховної Ради Володимира Литвина депутати не досягли остаточного компромісу. Головним каменем спотикання залишаються вимоги «Нашої України» щодо відставки уряду. Президент України Леонід Кучма не погоджується відправити у відставку чинного прем'єра, оскільки Віктор Янукович нині перебуває у відпустці.

Підбиваючи підсумки ранкової погоджувальної ради, Володимир Литвин сказав, що нині є три варіанти розвитку подій. Або, як того вимагає опозиція, спочатку — відставка уряду, а потім — пакетне голосування за зміни до Конституції та виборчого закону. Або Президент видасть указ, де йтиметься, що після відпустки Прем'єр-міністр Віктор Янукович піде у відставку, а нині виконуючим обов'язків прем'єра буде призначено Першого віце-прем'єр-міністра Миколу Азарова. Або ж парламент спробує проголосувати у сесійній залі окремо кожен із законопроектів, які пропоновано включити до пакета: остаточне схвалення законопроекту про внесення змін до Конституції (номер 4180), попереднє схвалення змін до Основного Закону щодо вдосконалення системи місцевого самоврядування (номер 3207-1), зміни до виборчого закону та законопроект про особливості застосування виборчого закону під час повторного голосування 26 грудня.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Лідери всіх депутатських фракцій і груп (окрім БЮТ), а також глава парламенту Володимир Литвин поїхали на зустріч із Президентом України Леонідом Кучмою.

Юліана ШЕВЧУК.

ЗАЯВА

Захід допоможе виборам фінансово

Захід збирається допомогти Україні провести повторне голосування з президентських виборів. Для цього ЄС виділить країні «надзвичайно великі кошти», заявив міністр закордонних справ Франції Мішель Барньє, повідомляє ІТАР-ТАКС.

Цю заяву Мішель Барньє зробив у Софії в понеділок на 12-й зустрічі міністрів закордонних справ країн—учасниць ОБСЄ. «З метою дотримання прав людини і норм демократії необхідно забезпечити проведення в Україні вільних, рівних і прозорих виборів, — наголосив міністр. — Саме майбутнє України залежить від цих виборів. Український народ має право вимагати, щоб волю його поважали».

За словами Барньє, виділені кошти буде спрямовано на фінансування правильної організації виборів та забезпечення їх прозорості.

Дату змінити неможливо

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин переконаний, що постанова парламенту про висловлення недовіри урядові має бути виконана і що необхідно притягти до відповідальності людей, «які сфальсифікували вибори». Про це він заявив на зустрічі з послами іноземних держав, акредитованими в Україні.

Володимир Литвин детально виклав своє бачення ситуації, а також варіанти компромісних пропозицій. Зокрема, про можливість прибуття до парламенту Президента і підписання ним ухвалюваних законів безпосередньо в сесійному залі. Відповідаючи на запитання дипломатів про підстрахувальні механізми для голосування всіх необхідних законопроектів, Володимир Литвин сказав про можливість записати, що «один закон набирає сили одночасно з іншим».

Голова Верховної Ради також висловив упевненість, що Президент підпише всі закони. Відповідаючи на запитання, чи може в разі несхвалення парламентом змін до закону про вибори Президента змінитися дата проведення голосування, Володимир Литвин сказав: «На щастя, дату ніхто не має права змінити».

Яна СТАДІЛЬНА.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

У КОНСТИТУЦІЙНОМУ СУДІ

Чи конституційне рішення Верховного Суду, з'ясує КС

Конституційний Суд України отримав подання від народного депутата Нестора Шуфрича (фракція СДПУ(о)) з проханням визначити, чи відповідає Конституції України рішення Верховного Суду від 3 грудня. Ним результати голосування другого туру виборів Президента визнано недійсними. Аналогічні подання до КС надійшли від народного віче і ще трьох громадян України.

Як передає УНІАН з посиланням на суддю КС Олександра Мироненка, нині подання на попередньому розгляді. Однак не слід сподіватися, що КС найближчим часом дасть відповідь на нього, вважає суддя. Бо «суд нині перебуває у нелегкій ситуації». Звільнилися за віком четверо суддів, ще двоє — на лікарняному. Водночас для кворуму необхідна присутність на засіданні 12 суддів, а для прийняття рішення — 10 голосів.

ВИБОРИ-2004

■ Одеса

З перших днів відновлення агітації за кандидатів у Президенти в Одесі політичні сили, що протистоять одна одній, вирішили урізноманітнити форми її проведення. До мітингів та пікетувань додадуться теледебати в ефірі Одеської студії державного телебачення. Пропозицію представників опозиції щодо цього прийняв голова облдержадміністрації Сергій Гриневецький. Організацію теледебатів представників місцевих штабів Віктора Ющенка і Віктора Януковича покладено на генерального директора облтелерадіокомпанії Жанну Мазицьку.

Георгій ВОРОТНЮК.

■ Донецьк

Глухим кутом назвав рішення Верховного Суду України заступник голови донецького обласного штабу Віктора Януковича Владислав Лук'янов: будь-який Президент, якого оберуть 26 грудня, не буде на сто відсотків легітимним. В. Лук'янов висловив упевненість, що Віктор Янукович так само блискуче виграє вибори 26 грудня, як і 21 листопада.

«Реакцією регіональної еліти на рішення Верховної Ради та Верховного Суду був прихід до реалізації сценарію розколу країни, — заявив журналістам політолог, директор Інституту соціальних досліджень і політичного аналізу Володимир Кіпень. — І не треба заплющувати очі й сприймати за чисту монету пояснення навздогін, які лунають від тих, хто абсолютно відкрито закликав до сепаратизму і зміни конституційного устрою України». «Пояснення» з'явилися після того, як політична еліта в регіонах відчула загрозу своїм особистим інтересам: «донецькі» бояться, що їхній бізнес буде переглянуто, переконаний політолог.

Ліна КУЩ.

■ Львів

Тимчасова контрольна комісія з питань перевірки фактів порушення виборчого законодавства у Львівській області звернулася до керівників штабів обох кандидатів у Президенти із проханням надати інформацію про зафіксовані порушення під час виборчого процесу. «Полювання на відьом» не буде. Комісія працюватиме не з паперами, а з людьми, щоб з'ясувати достеменно факти незаконного використання адмінресурсу і тиску на виборців.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

■ Луганськ

Щодня біля пам'ятника Тарасові Шевченку в центрі Луганська проходять масові збори під девізом «Захисти свій вибір!». Жителі обласного центру — студенти, вчителі, підприємці, політики, пенсіонери, ветерани — приходять на площу поділитися своїми тривогами і висловити думку з приводу ситуації, що склалася в країні. Основна думка виступаючих — бажання жити в єдиній Україні, в якій однаковою мірою враховувались б інтереси всіх регіонів. За оцінкою громадської організації «Регіон», що стала на Луганщині організатором мітингів на захист кандидата в Президенти Віктора Януковича, в області визріває сила, яка «не готова змиритися з політикою подвійних стандартів... і не враховувати думку цієї сили не можна».

Алла АНТИПОВА.

Путіну — листа. Суддям — квіти

РЕПОРТАЖ

«101-е помаранчеве попередження» «вийти з переговорного процесу» лише надихнуло учасників акції «Свободу не спинити» на пожвавлення протестних дій. Об'єднаний студентський страйковий комітет вищих навчальних закладів Києва вчора вирішив продовжити свою діяльність доти, «доки не буде забезпечено гарантії проведення чесних виборів», а саме: відставку нинішнього уряду, ротацію членів ЦВК та внесення змін до закону про вибори Президента. «Ми не погодимося на проштовхування дідька через вушко голки, що нині демонструють представники виконавчої влади «в екзилі» на переговорах. Нас не заспокоять обіцянки лідерів опозиції «досягти перемоги поступово», — задекларував нам позицію студентів юнак з пов'язкою «Пора» на рукаві.

Увечері на Майдані обговорювали другу серію страшилок про життя у наметовому містечку, повіданих в ефірі тієї ж таки ТРК «Україна». Ми також вирішили пошукати ознаки «репресивного режиму», який обмежує роботу журналістів і проводить «дискримінацію за національною і регіональною ознакою». Не знайшли. Бо нам не тільки жодним чином не обмежували роботу, а, навпаки, «завалювали» нею. І східняки, і західняки, і мешканці Півдня та Півночі України, котрі усвідомлюють себе єдиним народом і хочуть, щоб у цьому переконалися журналісти.

Тим часом довкола Майдану відбувається чимало інших подій, ініціаторами яких виступають не політики, а громадяни. Одна з них — написання листа до російського президента Путіна. Цього дня Путін перебував у Туреччині, тож аналогії з листом запорозьких козаків до турецького султана напрошувалися самі собою, але організатори акції — об'єднання київських і львівських художників «Оранжевий квадрат» — обійшлися цілком парламентським лексиконом. Стометровий оранжевий сувій, окрім власне листа, містить також послання від тисяч громадян, які наполегливо просять Путіна не втручатися у внутрішні справи України. Художники сподіваються, що дипломати передадуть помаранчевий лист президенту Росії. Ще одну акцію на підтримку чесних виборів, своєрідний протест в режимі реального часу, провели працівники інформаційно-телекомунікаційної галузі. Враховуючи, що Служба безпеки України розслідує факт незаконного зовнішнього втручання у роботу інформаційної системи Центрвиборчкому, учасники маніфестації несли гасла «За сервери, що не брешуть», «За антивіруси від фальсифікацій», «ЦВК — комп'ютери без збоїв».

Учора маніфестанти провели акцію «Квіти від народу України — суддям Верховного Суду».

Людмила КОХАНЕЦЬ, Сергій ЛАВРЕНЮК.

Заява Комітету Верховної Ради України з питань європейської інтеграції

Комітет з питань європейської інтеграції з іронією сприйняв заяву Державної Думи Російської Федерації «Про спроби деструктивного втручання ззовні у розвиток ситуації в Україні» від 3 грудня 2004 року. В цій заяві дається упереджена і деформована оцінка і внутрішньополітичної ситуації в Україні, і ролі Європейського союзу, Європарламенту та ОБСЄ.

Ці авторитетні демократичні міжнародні організації, так само як і український народ, визнали президентські вибори недемократичними і нечесними, а їхні результати такими, що не відображають реального волевиявлення українського народу. Таку само оцінку другого туру виборів дала Верховна Рада України. Остаточну (юридичну) крапку в цьому питанні поставив Верховний Суд України.

Хочемо нагадати депутатам Держдуми РФ, що Україна, як і Росія, має зобов'язання перед цими авторитетними міжнародними організаціями щодо дотримання міжнародних стандартів, в тому числі й у виборчих процесах. Тому нагадування про ці зобов'язання, як і констатація їх порушень, не можуть трактуватися як «деструктивне втручання ззовні».

Далекими від істини і реалій ми вважаємо сентенції згаданої заяви про те, що нинішня міжнародна присутність в Україні є «підбурюванням до масових заворушень і хаосу» і тим більше «до розколу країни». Хіба не московський мер і офіційні представники Росії брали участь у протизаконному, антиконституційному шабаші сепаратистів в українському Сіверськодонецьку? Чи це не є підтримкою і підштовхуванням до розколу?

Комітет з питань європейської інтеграції вважає, що саме взаємоповага, невтручання у внутрішні справи, повага до волевиявлення народу сусідньої країни створюють той грунт, на якому мають розвиватися дружба і братерські відносини між народами України і Росії.

4 грудня 2004 року.

ПОСТАНОВА
Верховної Ради України

Про заходи щодо недопущення подальшого розвитку фінансової кризи та згортання грошових розрахунків між підприємствами та Державним бюджетом України

У зв'язку з політичною нестабільністю в державі, наслідком якої стало різке погіршення ситуації, насамперед в економіці та фінансовій сфері, в умовах, коли з боку органів державної влади втрачено контроль за основними важелями формування економіки, реальною стала загроза згортання грошових розрахунків між підприємствами через підвищення цін на продукцію, що виробляється. Враховуючи, що основна маса бюджетоутворюючих підприємств є експортно орієнтованими, подальше підвищення цін на внутрішньому ринку на сировину та інші види товарів призведе до зменшення надходжень до Державного бюджету України. З метою запобігання подальшому розвитку фінансової та економічної кризи, збереження надходжень до Державного бюджету України Верховна Рада України **постановляє:**

1. Доручити Кабінету Міністрів України внести зміни до законів України з метою встановлення мораторію на підвищення цін на внутрішньому ринку на товари промислово-побутового виробництва, зафіксувавши ціни на рівні 30 листопада 2004 року.

2. Доручити Кабінету Міністрів України розробити систему контролю за додержанням мораторію на ціноутворення на підприємствах усіх форм власності.

3. Ця Постанова набирає чинності з дня її прийняття.

Голова Верховної Ради України В. ЛИТВИН.

м. Київ,
3 грудня 2004 року.
№ 2218-IV.

ПЕРЕДПЛАТА

«Голос» — ветеранам

150 ветеранів Великої Вітчизняної війни стали передплатниками нашого видання на 2005 рік. Акцію «Голос» — ветеранам» здійснив Миколаївський глиноземний завод, керівництво якого перерахувало необхідні для передплати кошти. Подарунок ветерани оцінили високо. Адже комусь складно виділити із скромного сімейного бюджету гроші для передплати улюбленого видання.

Заступник голови обласної ради ветеранів, ветеран Збройних сил Михайло Шинкарьов **(на знімку)** зазначив, що «Голос України» — не лише основне джерело отримання інформації, а й тема для обговорення та спілкування між ветеранами. Він побажав нашій газеті й надалі об'єктивно та правдиво висвітлювати життя країни, події у світі, бути справжнім голосом всієї України.

Олена ІВАШКО.

Миколаїв.

Фото автора.

Душею і серцем з вами. Грузія

ПОЛІТИЧНЕ МЕНЮ

Третій тиждень Грузія пофарбована в помаранчеві кольори. Грузинські парламентарії ходять на засідання парламенту з жовтогарячими хустками в нагрудних кишенях. А у випусках новин провідних телеканалів Грузії українська мова звучить мало не частіше, ніж грузинська.

За підрахунками експертів, повідомлення про ситуацію в Україні щодня займають не менш як третину ефірного часу випусків новин та шоу. Дві знімальні групи телекомпанії «Руставі-2», котра відіграла провідну роль у поваленні Едуарда Шеварднадзе, працюють у Києві разом з колегами із популярних сьогодні компаній «Мзе» та «Імеді». Втім, грузинські телеглядачі можуть спостерігати за подіями в прямому ефірі: кабельне телебачення транслює українські «1+1» та «5-й канал».

Така увага не дивує — за даними місцевої соціологічної групи «Горбі», що входить в Інститут Геллапа, образ саме України викликає у 76 відсотків громадян Грузії позитивні емоції, залишивши далеко позаду уявлення простих грузинів про Німеччину, Азербайджан, США, Росію, Вірменію, Туреччину та Іран. Як вважають фахівці, коли б опитування проводили сьогодні, то кількість грузинів, які підтримують Україну, безперечно була б ще більша.

У Грузії пишаються тим, що в мітингах на майдані Незалежності у Києві можна побачити грузинські державні прапори. Що там виступали грузинські рок-групи. Що президент Михайло Саакашвілі в день покровителя Грузії Святого Георгія, під час освячення найбільшого в країні православного собору Святої Трійці, звернувся до українців з побажанням волі та щастя їхньою рідною мовою.

Утім, грузини не були б грузинами, коли б не постаралися б додати своїй оцінці будь-якої ситуації властивої їм театралізованості. Днями перед посольством України в Тбілісі відбувся концерт на підтримку української опозиції. Організатором концерту, в якому взяли участь майже 40 відомих грузинських рок-музикантів, став промоутер Ваніко Тархнішвілі. Паралельно для двохсот учасників акції велася пряма трансляція з мітингу в Києві. Водночас ті люди, які зібралися на центральному майдані Києва, могли спостерігати за акцією в Тбілісі.

Тамаз ЛОМСАДЗЕ.

Ми живемо, тому що ми — різні

РЕПОРТАЖ

До центру Києва прикута увага всього світу. Але з екрана телевізора все, що відбувається, має трохи інший вигляд. Навіть найпрофесійніша камера не в змозі передати справжню атмосферу подій. Втім, і описати її неможливо. Ці замітки — лише кілька шматочків мозаїки...

Український дім. 30.11, близько 19-ї години

— Я до самооборони записатися хочу.

— Обов'язково запишемо, чоловіче. Ви місцевий?

— Так.

— То їдьте додому, проспіться, а ранком ми вас чекаємо. Тверезого.

Чоловік, котрий був трохи напідпитку, зніяковів і відійшов від столу.

Велика черга біля інформаційного центру. Майже у всіх — одне запитання: «Коли підвезуть атрибутику?»

Прапори, стрічечки, хустинки, шарфи — жовтогарячий колір у Києві нині в моді. Штаб, очевидь, до ажіотажного попиту готовий не був. І всіх бажаючих забезпечити не в змозі.

Виснажений хронічним недосипанням і сотнями розмов пан Богдан стомлено пояснює, що сьогодні нічого не буде...

Жовтневий палац. 01.12, 21.25

З Лідією Степанівною і її подругою знайомлюся в метро. Вона просить допомогти донести сумку. Приблизно кілограмів 35—40. Як дві шістдесятирічні жінки довезли її до Хрещатика, незрозуміло.

— Що там у вас?

— Консерви. Збирали у знайомих. Дехто дав гроші, купили ще.

Біля входу до будинку юрбиться народ, але, довідавшись про мету відвідування, всі розступаються, і ми потрапляємо до холу колишнього інституту шляхетних дівчат. Ліворуч і вниз. За стійкою гардероба — імпровізований пункт харчування. Жінки без упину готують бутерброди, розливають чай. Кілька хлопців — «на підхваті». Свій вантаж заносимо до приміщення, що використовують як продуктовий склад.

У коридорі добре одягнені чоловіки намагаються з'ясувати, куди їм здати привезені речі. Кілька важких тюків, вочевидь, армійського походження. Костюми хімзахисту, ватники, плащнамети, ковдри.

— Звідки «дрова»?

— Зі складу, звичайно, — в тон відповідає Ярослав. — Ми якось були на армійському аукціоні. Придбали кілька автомобілів, іншу техніку. А ще на залишок купили, подумали — либонь, знадобиться. От і знадобилося.

На другому поверсі — «зона відпочинку», підлогу застелено матрацами, матами, ковдрами. Біля приглушеного телевізора дивляться новини. Загальні сподівання так зблизили людей, що будь-хто сприймає тебе, як старого знайомого. Курити тут не можна (на стінах саморобні плакати нагадують про правила спільного проживання) — тому виходимо. Відразу зав'язується розмова. Михайло — інженер з Харкова. До нас приєднується Роман із Івано-Франківська. Розмовляємо двома мовами, і без проблем!

Український дім. 05.12, 13.00

Атмосфера — спокійна, навіть буденна. Трохи метушаться бажаючі роздобути анкети на отримання «посвідчення учасника». Частину присутніх це дивує.

— Я, як і багато моїх друзів, на майдані з вечора 26-го. Був на Банковій, у таборі навпроти Кабміну, на мітингу біля вокзалу, возили продукти, доставляли медикаменти, — розповідає киянин Андрій. — Називайте це, як подобається. Я робив те, що вважав за потрібне, ніде це не афішував і підтверджень не потребую. Якщо ситуація повториться, знову прийду, і посвідчення для цього мені не треба...

Олег ДЕНИСОВ.

Фото Олександра СИНИЦІ (УНІАН).

Владу краще порати

ПОЛЕМІЧНІ НОТАТКИ

Останні тижні тільки те і робимо: стежимо, хто з її представників що і як сказав, у якому контексті, що це мало б означати, які кроки будуть далі. Це обговорюють люди в студіях не тільки одного каналу телебачення. Суспільна думка нуртує. У ній народжується істина. Відкритішими стали органи влади — вперше судової —прямі трансляції з Верховного Суду України, репортажі з нього додали громадянам упевненості, що захистити волевиявлення народу є кому. Що ми всі живемо в країні, котра постала проти неправди і це почули, реагують на це ті, кого ми самі, платники податків, утримуємо за свій суспільний кошт...

Вирують майдани, на підступах до владних будинків —пікети, вечорами і ночами, хто не може вдень, ідуть на варту люди різного віку, здебільшого кияни, приїжджі на листопадово-грудневому холоді чатують на дії влади, протестують удень... Хто як може допомагає одне одному вистояти, вибороти, знайти правду. Правду. Саме її нам бракує. Купити людей, котрі не є професійними адвокатами, щоб вони шукали правду в таких умовах, як ми це бачимо нині в столиці, неможливо. За гроші її шукають в юридичній еквілібристиці тільки найманi адвокати. А безплатні, народні нині на майданах міст, сіл, селищ. Їхня праця безцінна, йде від серця, душі та розуму. І жодний холод, мороз, дощ чи сніг, якісь, м'яко кажучи, незручності не зможуть здолати їхній дух, утамувати спрагу правди.

Як легко дається оцінка похіхчному і психологічному станові повсталих людей, котрі виказують владі недовіру у спосіб, передбачений Конституцією України?

А як назвати процес, що відбувався в інформаційному просторі, в адміністративній вертикалі влади, в усіх сферах громадського життя напередодні виборів? Коли у штучно створений інформаційний резерваці, загорнувши в обгортку «клубнички» пігулку гидкого іміджу одного кандидата і пігулку солодкого життя, гарантованого іншим, протягом двох місяців залякували виборців, змушуючи їх повірити у те, що це і є демократія?

Так маленька брехня на кожному кроці перетворилася у велику, глобальну неправду. Бо кожен з нас не на кожному кроці чинив спротив цій маленькій брехні.

(Закінчення на 4-й стор.).

А ЯК У НИХ?

Конституції — дванадцять!

День прийняття Конституції можна по праву назвати днем народження правової держави. Саме це свято відзначають сьогодні в Узбекистані.

Дванадцять років тому парламент країни прийняв Основний Закон. З погляду прихильності до ідей демократії та відповідності міжнародним правовим нормам, Основний Закон Узбекистану посідає гідне місце в ряді найдосконаліших конституцій. У ньому приділено особливу увагу принципам народності, гуманізму, рівності і справедливості. У Конституції знайшли відображення Всесвітня Декларація прав людини Генеральної Асамблеї ООН, міжнародний пакт про громадянські і політичні права, інші найважливіші міжнародні документи.

Основні положення Основного Закону встановлюють, що всі громадяни Республіки Узбекистан мають однакові права і свободи, рівні перед законом незалежно від статі, раси, національності, мови, релігії, соціального походження, переконань, особистого і суспільного становища. А зміцнення в суспільстві інститутів багатопартійності, політичний плюралізм усунули всяку монополію будь-якої партії в суспільно-політичному житті.

У січні 2002 року в Узбекистані пройшов референдум щодо внесення змін до Конституції. Тоді узбеки підтримали ідею про формування двопалатного парламенту і продовження терміну повноважень Президента Республіки Узбекистан. Нині в нормах Конституції цієї країни враховано досвід конституційного будівництва і європейських країн, і нових індустріальних держав південно-східної Азії.

Цікаво, що громадяни Узбекистану мають унікальний механізм колективного самозахисту прав, відсутній у сучасній євро-американській цивілізації, що має назву махалля. Згідно з цим механізмом, громадяни мають право колективно надавати одне одному матеріальну допомогу, захищатися в конфліктах із владними і силовими структурами.

Та найголовніше — Конституція Узбекистану виходить із того, що «людина, її життя, воля, честь, гідність та інші невід'ємні права» — то «найвища цінність». Цей основний принцип — одна з основ конституційного ладу Узбекистану.

Сьогодні в Узбекистані справді всенародне свято, — говорить Надзвичайний і Повноважний Посол Узбекистану в Україні Равшанбек Алімов. Плануєтся проведення акцій благодійної допомоги вихованцям дитячих будинків, малозабезпеченим родинам. У вищих і середніх навчальних закладах буде проведено конференції і семінари, конкурси, присвячені роз'ясненню основних принципів Конституції країни, відкриються виставки робіт майстрів образотворчого мистецтва і фотохудожників. Кульмінацією святкових урочистостей стане великий концерт у палаці «Туркистон».

На знімку: посол Узбекистану в Україні.

У НОМЕР

За лаштунками помаранчевої революції

Уже ні для кого не є таємницею, що будь-яку депресію лікує майдан. Той майдан, який нині згуртував, зцементував націю. Той майдан, на який із заздрістю дивляться росіяни і білоруси і з великою повагою — демократичні країни.

Вирушаючи туди, обов'язково візьміть фотоапарата, я не раз пожалкувала, що не мала його. Буквально днями спостерігала таку картину. Триває мітинг, виступають лідери опозиції, публіка скандує мирні лозунги. А трохи подаль стоїть кремезний чоловік інтелігентної зовнішності. У нього прапор України, а до древка прикріплена картонна табличка: «Донецьк». Чоловік заплющив очі, здійняв руки, а обличчя випромінювало щось неймовірне: він насолоджувався свободою, всмоктував буквально все і був щасливий. Я хотіла підійти, поговорити, а потім передумала. Не посміла порушити ідилію. Повернувшись хвилин за сорок, побачила, що чоловік так само непорушно стояв на місці, так само здійнявши руки. Ні, треба-таки мати фотоапарата.

Пройшовши вздовж наметового містечка, чого тільки не побачила. На імпровізованих стендах люди вивісили карикатури, вірші, були цілі художні експозиції. Приміром, на одному з контейнерів зі сміттям хтось поставив опудало «конотопської відьми». Вона розмахувала мітлою, мабуть, сварилася на Америку. До композиції входила й рахівниця, та сама, яку ще багато хто добре пам'ятає, а під нею напис: «Ківалов, підрахуй»...

Ні, народ з таким величезним творчим потенціалом не здолати.

Кажуть, уже на багатьох ринках з'явилися помаранчеві ялинки. Напередодні Нового року очікується справжній бум.

А революція триває...

Марина КРИВДА.

Одне весілля — на чотирьох

відбулося в обласному Будинку урочистих подій. А вирішили брати Ілля та Вадим Курдибахи відгуляти весілля в один день ще й тому, що хлопці взяли в наречені сестер-двійнят Надію та Наталю. Познайомившись з ними на одній з вечірок, вони довго не роздумували і запропонували їм руку і серце. Обидві пари не тільки зіграли одне весілля, а й медовий місяць планують провести у спільній подорожі.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

«Тьотя» не сказала «Здрастуйте»

23 листопада в Ужгороді не відбулася широко розрекламована вистава Московського театру оперети «Здрастуйте, я ваша тьотя». Як пояснили організатори гастролей, сталося це через події в Україні —мовляв, виступати в той час, коли вирішується доля держави, було б некоректно...

Іван ГУДЗОВАТИЙ.

Ужгород.

Пограбували вони. Загребли і їх

Посеред білого дня у відділення «Промінвестбанку», що в місті Бучачі Тернопільської області, увірвалися троє грабіжників у масках із зброєю у руках. Вони зв'язали охоронця, приставивши дуло до скроні касира, почали вимагати гроші. На той час готівка була готова до інкасації, а у відділенні не було відвідувачів. «Ужинок» грабіжників виявився солідним. Вони забрали майже 690 тисяч гривень, понад 4 тисячі доларів США, 9 тисяч євро, кілька сотень англійських фунтів стерлінгів, сіли в автомобіль і зникли. За словами слідчих обласного управління внутрішніх справ, вони не пригадують пограбування, де фігурувала б така велика сума.

Одначе насолоджуватися «виручкою» довго бандитам не вдалося. Через три тижні оперативники управління боротьби з організованою злочинністю, карного розшуку області та співробітники Бучацького райвідділу внутрішніх справ вийшли на слід злочинців. Ними виявилися 19-річний мешканець міста Калуша та 30-річний мешканець Долини Івано-Франківської області. Ще один грабіжник перебуває у розшуку. Пограбування відбулося так «гладко» через те, що посібницею злочинців була працівниця банку.

Частину вкрадених коштів вдалося повернути. Вилучено мікроавтобус «Мерседес», легкові автомобілі «Опель» та «Мерседес», які грабіжники встигли купити, а також три пістолети і набої для них. Розслідування триває.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопіль.

Гран-прі поїхало до Керчі

Художній колектив «Пісні Боспору» Керченського морського торговельного порту здобув гран-прі у Всеукраїнському огляді-конкурсі аматорських колективів морської галузі, натхненно виконавши пісню «Материнське джерело». У конкурсі взяли участь 250 учасників самодіяльності з 12 портів України.

Дипломом «За високу хореографію й грацийність» журі відзначило також керченський дитячий танцювальний колектив «Грація» — за майстерне виконання кримськотатарського танцю й хореографічну мініатюру «Жива вода».

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

ФОТОФАКТ

У Неаполі готуються до Різдва. Місцеві кондитери уже нині змагаються в майстерності випікання різдвяних ласощів. Торт на знімку виготовив Уго Мігнон. Для його створення кондитер використав три тисячі кілограмів шоколаду!

Фото АР.

Борис ОЛІЙНИК: «Талант треба відробляти все життя»

ХТО Є ХТО

— Борисе Іллічу, чи черпаєте у парламенті теми і сюжети для своїх поетичних творів? Писали якийсь вірш просто у сесійній залі?

— Я не схильний до експромтів, хоча, маючи понад півстолітню практику версифікаторства, міг би вправлятись. Просто з парламенту не беру матеріалу. І, звичайно ж, на сесії не римую... Але якісь деталі з парламентського побуту переходять і у мої вірші, зокрема, інвективи, де намагаюся вчинити резекцію паталогічному потягу до влади, заздрості й продажності політиків, відступництва тощо:

І ми восплащемо талановито,
Зазвичай поминаючи дідів,
Що нас ізнов за наше жито бито,
Що нам обрали не таких вождів,
Що винні всі, а ми — і на крупину,
Бо тихі, як осінній падолист.
Що коли б нас вчергове не купили,
Хіба б ми учергове продались?!

(«Інвектива-2»).

Із досьє «ГУ»

Борис Ілліч ОЛІЙНИК, народний депутат України трьох останніх скликань. До нинішнього парламенту обраний за списком Комуністичної партії України (четвертий номер у виборчому списку). Народився 1935 року на Полтавщині. У 1958 році закінчив факультет журналістики Київського державного університету імені Т. Шевченка. Поет, публіцист. Нагороджений багатьма державними нагородами, лауреат державних премій. Член Компартії України та фракції комуністів у ВР, парламентського комітету у закордонних справах. Голова постійної делегації ВРУ в Парламентській асамблеї Ради Європи.

— Ви десятий рік поспіль очолюєте українську парламентську делегацію у ПАРЄ. Що вважаєте здобутком на цій посаді?

— Керівник постійної делегації — це не посада, а обов'язок, причому не такий уже й простий та легкий. Тут не йдеться про ранги, оскільки кожен член делегації — самодостатня особистість. А всі разом, незважаючи на різницю в поглядах, за майже десятиліття перебування у Раді Європи досягли досить посутніх результатів у виконанні своїх зобов'язань, взятих під час вступу. У цьому сенсі ми стоїмо попереду досить поважних держав «старої демократії», хоча, по суті, починали з «нульового циклу».

Інколи ми дратувалися: що ж Європа вимагає від нас, як із держав зі столітнім досвідом парламентаризму? А потім похопилися: та з цього треба лише тішитися! Бо, виходить, ми за декілька літ досягли того статусу, що й країни з віковим досвідом.

— У сучасних поезіях ви нерідко акцентуєте, що Європа не повинна нас повчати і нам указувати. Чому так не любите Європу?

— Я — навпаки — захоплений Європою. Але є межі, які не дозволено переступати навіть наддержавам. Коли йдеться, скажімо, про територіальну цілісність держави, втручання у її внутрішні справи. Ми любимо вчитися, але не любимо, коли нас вчать.

— Вас називають націонал-комуністом. Чи існує в сучасній Компартії України таке крило?

— На жаль, дехто неправильно розуміє поняття інтернаціоналізм та націоналізм. Інтернаціоналізм — це не ігнорування національностей, а братерство націй. Не треба боятися і терміну «націоналізм». На нас досі тиснуть пережиті роки репресій, коли патріотизм, любов до рідної землі, до України чи до Росії називалася українським буржуазним націоналізмом чи великодержавним російським шовінізмом. Дехто боїться вживати поняття «український народ», говорячи лише «народ України». Хоча, приміром, у Франції, де проживає дуже багато різних національностей, кажуть лише «французький народ». А термін «націонал-комунізм», на мій погляд, абсолютно штучний. Ще у 1980 роках я запропонував терміну націоналізм, як патріотизм, протиставити антипод — «націонал-шовінізм». Оце справді небезпечно, коли кажуть, що лише мій народ найкращий, а решта націй — нижчі.

— Відколи стали народним депутатом, як вас відвідує поетична муза?

— В ідеалі поет мав би жити лише творчістю. Однак в Україні (й не лише) такого сприятливого часу ніколи не було, та й принаймні на найближчу перспективу не передбачається. Відтак девіз Некрасова: «Поетом можеш ти не буть, громадянином — зобов'язаний!». Позаяк життя, не запитуючи дозволу, входить у людське єство.

Для поезії завжди знайдеться час, коли наступить благословенна мить, бо то — як перше кохання, котре ніколи не минає. Поезія — це добровільна каторжна праця, каторжна, але солодка. Якщо й дано талант, то за рахунок когось. Тому талант треба відробляти все життя.

Юліана ШЕВЧУК.

САМОВРЯДУВАННЯ

Куди? На вечір у Худоліївку

Два з половиною роки тому, коли обирали сільських голів, Роману Златковському виповнилося 22 роки. Після закінчення технікуму він працював у своїй рідній Худоліївці контролером-касиром філії Ощадбанку. І заочно вчився «на фінансиста» в Харківському аерокосмічному університеті. Односельці знали його як роботящого, веселого, енергійного хлопця. Тож довго не роздумували, кого обирати «війтом». «Таким, як Роман, завзятим і тямущим, наводити лад у селі,» — міркували худоліївці. У 2002 році Златковський став наймолодшим в області керівником місцевої влади.

Спадщина голові дісталася занедбана. Невелике село, що розкинулося на піщаних грунтах уздовж соснового лісу, ніколи не розкошувало. А відтоді, як голова колгоспу «пішов у Київ у депутати», — то й поготів.

Разом з колгоспом занепали об'єкти соцкультпобуту. У фельдшерсько-акушерському пункті протікав дах і розвалилася груба. У будинку культури та в бібліотеці крізь вікна і двері свистів вітер, а в бурю знесло ще й покрівлю... Приміщення сільради також потребувало негайного ремонту, адже соромно навіть було приймати там односельців і збирати сільських депутатів.

Тож спочатку власними силами причепурили сільрадівські кімнати. Потім Златковський зібрав своїх друзів-ровесників, котрі мешкали в Худоліївці, а також тих, хто навчався чи працював у Черкасах, а на вихідні приїжджав додому. Домовилися разом братися за «вогнище культури». Гуртом взялися до роботи. Добре, що сам Роман і кравець, і жнець, і на дуду грець — уміє елекрообладнання поладнати і будь-яку машинерію полагодити. До того ж він ще й добрий гармоніст. Тому вдалося знайти спільну мову з Валентиною Зубенко, випускницею культосвітнього училища. Дипломований фахівець погодилася працювати директором будинку культури. Взяли на роботу баяніста. Купили магнітофон, мікрофони, встановили світломузику. На вечори в Худоліївку почала приїжджати молодь і з сусідніх сіл...

Одночасно облаштовували ФАП. З приходом нової завідувачки Людмили Дриги переклали нарешті грубу, перекрили дах, пофарбували столярку. «Одна бабуся, — посміхаючись, ділилась Людмила Вікторівна, — прийшла до пункту «по пілюлі» і... роззулася на порозі. «Боюся,— каже, — чалапати в черевиках по тій чистоті...»

— У сільради грошей мов кіт наплакав, — вела розповідь далі завідувачка. — Дещо з будівельних матеріалів ми з Романом Юрійовичем «позичали» у себе вдома. Тихцем, щоб свої не бачили. Тому й обійшовся ремонт усього у 200 гривень.

Чим особливо пишається 24-літній голова села, то це телефонізацією. За два роки йому вдалося виконати заявки на проведення телефонного зв'язку до ста осель. Тепер кожний четвертий будинок у селі з телефоном. А сільська рада ще й з Інтернетом. Роман перший серед своїх колег придбав для роботи комп'ютер і ксерокс.

А ось сільські дороги, яких понад 20 кілометрів, — то головний біль Златковського. Як і водогін. Дуже велику надію покладав Роман на здобуття гранту від міжнародного Фонду соціальних інвестицій. Всі необхідні документи зібрав для цієї інституції. А ось підготувати громадську думку, переконати односельців у доцільності такої співпраці, не зміг. Тому розчаровані були представники фонду, а найбільше сам «війт», коли зустріч з селянами не відбулася. Не зібралася необхідна для кворуму кількість людей...

ТОВ «Агроінвест», яке господарює нині в Худоліївці, заборгувало сільраді майже 40 тисяч гривень за оренду землі. Незважаючи на непоганий цьогорічний урожай, керівники товариства не поспішають розраховуватися з органом місцевого самоврядування. Тому довелося Златковському просити допомоги у стражів законності та правопорядку. Чигиринська районна прокуратура відреагувала на запити худоліївців, й тепер справу про неповернуті борги передано до суду.

Крім повсякденних турбот про благоустрій, мріє Роман Златковський про завтрашній день села. Зокрема, про те, що стане воно популярним центром зеленого туризму. Адже й нині на «тихе» полювання у притясминський ліс з'їжджається навесні і восени маса народу. Худоліївка з її сосновими околицями — «столиця» білих грибів. Місцеві жителі продають їх на автотрасі цілими відрами та корзинами. Цілющий ліс, річка, селянські харчі — добрі принади для «зелених» мандрівників. «А коли газифікуємо оселі і буде ще й комфорт, — розмірковував голова, — тоді кількість бажаючих відпочити «на природі» збільшуватиметься з арифметичною прогресією...»

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

На знімку: Роман Златковський з мешканкою села.

Фото автора.

На обранця має працювати виборець

Так вважає народний депутат Володимир Мовчан

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

Володимир Мовчан, обраний народним депутатом по 31-му виборчому округу, знайшов спосіб працювати і в парламенті, і в окрузі з максимальною віддачею. На рахунку Володимира Петровича, окрім «гучного» закону про приватизацію «Укррудпрому», — ціла низка законопроектів.

Один лише перелік не може не викликати поваги, адже депутат Мовчан «парламентським зубром» не є, вибори-2002 були для нього перші. Здається, депутат повинен максимум часу проводити в парламенті. Але Володимир Мовчан днює і ночує, образно кажучи, в окрузі. У чому секрет такої працездатності? Відповідь, напевно, здивує багатьох: народний депутат України «переклав» частину роботи на... виборців. Володимир Петрович пояснює суть свого методу так:

— У Верховній Раді, скажімо, розглядається законопроект про охорону здоров'я. Усю потрібну документацію я і мої помічники роздаємо місцевим фахівцям — керівникам медзакладів, які обговорюють із колективом проблеми, порушені в законі. І залучати «пересічних громадян» до законотворчості потрібно на підготовчому етапі, а не після того, як закон набув чинності й почали виявлятися недоробки.

Питанням медичного забезпечення населення Володимир Мовчан приділяв особливу увагу ще коли був директором Центрального гірничо-збагачувального комбінату. Один із перших у регіоні він запровадив на підприємстві систему страхової медицини. Це було наприкінці 90-х.

Після обрання Володимир Мовчан одразу зрозумів, що сподіватися тільки на бюджет означає залишити проблему нерозв'язаною. Проаналізувавши звернення криворізьких лікувальних закладів до міськвиконкому, Володимир Мовчан почав діяти.

З його допомогою виділено кошти на реконструкцію криворізького дитячого пульмонологічного санаторію, придбано устаткування для молочної кухні дитячої поліклініки №3, виділено кошти на реконструкцію опікового центру лікарні, на будівництво корпусу філії дитячої лікарні №2. Роботи на двох останніх об'єктах, до слова, завершено.

Останній проект Володимира Мовчана у сфері охорони здоров'я — будівництво пологового будинку при лікарні №6. Аналогів цьому пологовому будинку в місті, та, мабуть, і в регіоні, немає.

Газифікація селища Олександрівка, комп'ютеризація класів у школах, заснування іменних стипендій, міські дитячі чемпіонати з футболу, плавання, пауерліфтингу та молодіжні музичні фестивалі, студентські конференції і семінари — це не повний перелік добрих справ шановного депутата.

Олександр АНИЩЕНКО.

Кривий Ріг.

На знімку: Володимир Мовчан.

Фото з архіву «ГУ».

Владу краще порати

ПОЛЕМІЧНІ НОТАТКИ

(Початок на 3-й стор.).

Тож порати владу треба не тільки, коли у нас вже урвався терпець. Порати владу треба щодня. Тільки тоді суспільству вдасться унеможливити тотальну зневагу до людини, народу, закону. І не тільки говорити про прагнення до високого рівня громадянської свідомості, а й досягати цього рівня.

Догідництво, боязкість, ледарство шукати правду навіть у дрібному, і «моя хата скраю» — у великій неправді — це і є зелена вулиця для узурпаторів влади, для тих, хто засліплений азартом наживи, вже не відає, що творить. Піраміда фальсифікацій, про яку ведуть мову нині, не могла діяти без безхребетних угодованців. Вона на ній побудована. Так, люди бояться сили тих, хто стояв на вершині піраміди. Однак вершини не можуть триматися без фундаменту.

З перебігу політичної кризи в Україні буде зроблено багато висновків. Один з них справді полягає в необхідності політичної реформи, наслідком якої було б унеможливлення узурпації влади. Чи то з боку президента, чи то уряду, чи то парламенту. Тим паче унеможливлення узурпації влади їхнім оточенням, котре матеріально впливає на кожну з цих влад, перетворюючи її представників на таких собі заробітчан в особливо великих розмірах. Котрі завдяки своїм посадам мають змогу маніпулювати будь-чиєю волею. Як урок політичної кризи був би, на мою думку, доцільний розгляд проблеми імперативного мандата депутатів усіх рівнів, у тому числі й народних депутатів України, щоб накази виборців не залишалися порожнім звуком для депутата, а були обов'язковими для виконання. Щоб норма про відкликання депутата стала механізмом управління народу своїми обранцями.

Як урок політичної кризи неоціненне значення мав би й аналіз діяльності вертикалі виконавчої влади, функції державних адміністрацій на місцях, не кажучи вже про таку установу, як адміністрація Президента України, про яку немає жодної згадки в такому засадничому документі, як Конституція України, з точки зору того, що саме відбувається у нас: делегування органами місцевого самоврядування частини своїх повноважень державним адміністраціям, чи повна узурпація останніми влади на місцях? І в цьому ж контексті — роль та місце районних та обласних рад, голови яких обрані не прямим голосуванням виборців, а самими цими радами, що мають вирішувати питання спільних інтересів органів місцевого самоврядування. Спільних, підкреслю. А не узурпованих. Тоді й джерело влади — не замулюватиметься.

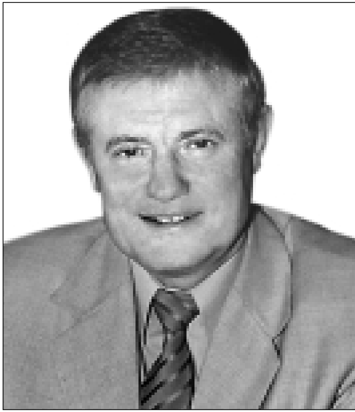
Важливо, щоб контроль за владою, оте її порання, відбувалося засобами гласності, інструментами правового поля, що, на жаль, і це очевидно, поросло в нас бур'янами корупції, нехтуванням своїми прямими обов'язками, подвійними стандартами.

Шукати правду за умов кругової поруки фальші по всій вертикалі і по всій горизонталі влади справді морально і фізично важко. Та, переконана, бути закопаним у тому фундаменті великої брехні, можливо, ще важче. В ім'я якої великої брехні ви жертвуєте собою? Допоможіть владі. Попорайте її.

Світлана ПИСАРЕНКО.

Ми — сім'я і тримаємося разом

Після дев'ятимісячної перерви Львівська обласна рада провела три сесійні засідання впродовж 12 днів. Депутати утворили демократичну більшість. Обласна рада і облдержадміністрація підписали угоду про співпрацю. У нинішній діяльності обласної ради поєднуються радикальні та помірковані кроки — залежно від перебігу подій і політичної ситуації. Про це — розмова з головою обласної ради ***Михайлом СЕНДАКОМ.***

— Передусім нагадаю, що сесійні засідання відбувалися через постійну неявку депутатів фракції «Соціальна справедливість», яка об'єднує представників СДПУ(о). На роботу їжджу щодня із Дрогобича, бо квартири у Львові не маю. В АТП, яке я очолював свого часу, була заборгованість із заробітної платні, як і у всіх транспортних підприємств області. Ми заборгували тоді 460 тисяч, а тим часом міська рада не додала дотацій на два мільйони гривень. Але проблема загострилася штучно саме тоді, коли я очолив обласну раду. Якби я написав заяву й відмовився бути головою обласної ради, міг би заробити мільйони. Прийде час і я відкрито скажу, хто і за яких обставин пропонував мені це. З лютого 2002 року, коли політична рада Львівщини представила мене на майбутні вибори від «Нашої України», мені підпалили хату. Дивом не згоріла. Тепер знайшли в тюрмі одного зека, пообіцяли йому кращі умови за показання, ніби Сендак найняв його... для підпалу власної хати!!!

Львівщина стала полігоном для випробування чорних партійних задумів — через податкову систему. Такого сильного тиску податкової служби немає в інших областях. Зокрема, у Донецькій області із 180 депутатів обласної ради — два члени СДПУ(о). Коли мене обирали 30 квітня 2002 року, в обласній раді було п'ять членів цієї партії. Нині їхня фракція налічує 30 осіб. Четверо, щоправда, вже вийшли. Що ж робили партійці через податкові служби? Вони заарештовували рахунки підприємців і ставили умову: або ти пишеш заяву про вступ до СДПУ(о), або ми тебе знищимо. Ось що розповіли мені депутати обласної ради-лісівники. Їх викликали до Києва, зачинили в кабінеті на чотири години і запропонували: або ви пишете заяви про вступ до СДПУ(о), або — заяви на звільнення. Ті бідкалися: «Що робити? У нас сім'ї». У мене є дані про те, що перед лісівниками області під час виборів було поставлено завдання зібрати 12,5 тисячі відкріпних талонів. Члени цієї партії — начальник УМВСУ у Львівській області Олег Сало, начальник ДПА Мирослав Хом'як, начальник Західної регіональної митниці Тарас Козак чинили тиск на своїх працівників. Начальник автотранспортного управління області Ігор Дума поставив умову: або перевізники здають паспорти, або видані їм дозволи на перевезення буде анульовано. Ви уявляєте? Обласна прокуратура порушила кримінальні справи за всіма цими фактами. В обласній раді створено спеціальну комісію для їх розслідування. Кожний може повідомити про факти тиску з боку керівництва на «гарячу лінію». Час визначатися, приймати рішення.

Ми утворили облвиконком. Районні ради і дев'ять областей пішли нашим шляхом. Так, це рішення — ще не на часі, ми зупинили його, бо не хочемо порушувати Конституцію, але воно відіграло свою політичну роль.

— Керівники силових структур, яких за рішенням сесії відсторонено від роботи, вважають такі дії нелегітимними.

— Усі вони поки що залишилися на своїх робочих місцях. Уже 95 відсотків працівників ДАІ, половина податківців, половина структур міліції підтримали народне волевиявлення. А керівники так і не визначилися. Люди кричали першій особі ДПА «Ганьба!». Під цим приводом у ДПА зачиняли двері і не пускали своїх працівників на роботу. Щоб не було надходжень. Щоб сказати на всю Україну: не поповнюється бюджет!

— Як нині складаються відносини з іншими головами обласних рад?

— Серед 25 голів обласних рад я — єдиний від «Нашої України». Життя показало, що ми — єдиний дружний колектив. Мені доручили виступити у Верховній Раді від імені нашої «сім'ї». Колеги не раз казали мені: «Ви, львів'яни, тримайтеся. Бо якщо вас не буде, і нас знищать». І ми тримаємося разом.

Розмову вела Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львів.

Шукати правду за умов кругової поруки фальші по всій вертикалі і по всій горизонталі влади справді морально і фізично важко

Господарі двох морів

Великий європейський вододіл проходить через дві області України — Волинську і Львівську. Але лише на Волині є можливість регулювати стік води в Чорне або Балтійське моря. Виконує цю та інші функції Волинське обласне управління водного господарства, яке нещодавно відзначило своє 50-річчя.

Волинь напуває і Київ, і Варшаву

На Волині бере початок найбільша притока Дніпра — річка Прип'ять. Через область протікає і найголовніша притока Вісли — Західний Буг. Волинь — одне із найбільших джерел питної води. Виконувати таку роль вельми відповідально. Бо водою Дніпра втамовують спрагу 30 мільйонів українців, воду із Західного Бугу п'є Варшава. Щоб це джерело ніколи не замулювалося, стежать спеціалісти Волинського облводгоспу, якому надано право державного управління водними ресурсами області.

Та, попри це, дехто ще й досі вважає: облводгосп займається лише експлуатацією меліоративних систем. Однак, як уточнив начальник управління Юрій Бахмачук, це лише половина їхньої роботи.

Болото—поле—болото

На жаль, ситуація з експлуатацією меліоративних систем в області за останні роки значно погіршилася. Йдеться про внутрігосподарську мережу відкритих каналів та споруд на них, які колись були на балансі колгоспів. Їх довжина становить майже 14 тисяч кілометрів. Але через недогляд ці канали замулюються, заростають, знижується їх пропускна здатність. Як наслідок — відбувається вторинне заболочення площ.

Заступник голови обласної ради Василь Струк, який добре обізнаний з проблемами Полісся, якось скрушно констатував, що внутрігосподарські меліоративні канали тепер видно здаля... по кущах, які ростуть у них.

— Розраховувати, що держава знову візьме на себе фінансування робіт з доведення внутрігосподарських мереж до належного стану, не можна, — вважає Юрій Бахмачук. — Треба якнайшвидше передати їх у комунальну власність сільських громад. На цих землях людям уже видали паї. Дванадцять років бездоглядності і так зробили поля менш родючими. Селяни вже зараз кажуть, що їх образили. А що буде через кілька років? Вихід бачу в створенні товариств власників осушених земель. Подібні вже багато років діють у Німеччині, Польщі. Члени таких товариств роблять щорічні внески. У наших сусідів за Бугом вони еквівалентні вартості двох центнерів жита за кожен гектар меліорованої землі. Як розпорядитися цими грошима, вирішує рада товариства. Проекти робіт затверджує воєводська влада, а їх виконавців визначають на конкурсній основі, або, як тепер модно називати, — тендерах.

Є ще й другий бік цього питання. Сьогодні дедалі частіше кажуть про помилку, допущену під час спорудження Копаївської осушувальної системи. Проведена там меліорація негативно позначилася на водному режимі довколишніх озер, у тому числі і Шацьких.

— Як спеціаліст-водник, я б її ліквідував, — зізнається Юрій Йосипович. — Але чи дадуть на це згоду селяни, які мають тут городи, які використовують кожен осушений гектар під сінокоси? Тому, напевно, і немає відповідних клопотань від сільських рад, районного управління сільського господарства.

Та хоч би що там казали про меліорацію, про окремі допущені помилки під час її проведення, вона загалом позитивно позначилася на розвитку нашої області, особливо її поліських районів. Це ще в 1892 році відзначав у доповідній записці російському царю Олександру III один з організаторів осушення заболочених земель на Волині генерал-лейтенант Жилінський.

Щоб не бити на сполох

Ще й нині на Волині діють збудовані 120 років тому під керівництвом Жилінського меліоративні канали, зокрема Турський. Відомий інженер-гідрограф свого часу дослідив причини катастрофічних повеней на Поліссі, які завдають неабиякої шкоди. Одна з причин — русло Прип'яті неспроможне пропустити повеневі води. В середньому раз на десять років рівні їх проходження є високими. Найвищі вони були весною 1999 року. Тоді під водою опинилися десятки тисяч гектарів сільгоспугідь, понад тисячу господарських споруд, кілька кладовищ.

Збитки від повені були б ще більші, якби не споруджені облводгоспом захисні дамби. Жителі села Щедрогір і досі згадують, як серед ночі їх підняв з ліжок сигнал тривоги. Комусь із односельців гомін шуги видався тоді шумом води у дамбі, що прорвало. Однак споруда витримала.

Тече Прип'ять у... Балтійське море

А втім, ситуація в заплаві Прип'яті щораз ускладнюється. Русло річки постійно деградує, втрачає пропускну здатність. Особливо це помітно після села Почапи, де здійснюється забір води в Дніпро-Бузький канал. Побудований понад 150 років тому канал з'єднує басейни Чорного і Балтійського морів. Загальна його довжина 253 кілометри. 58 кілометрів розташовані на водороздільній частині морів. Для забезпечення пропуску кораблів 13 шлюзами, канал щорічно забирає з Прип'яті 100—150 мільйонів кубометрів води. Через систему підпірних споруд, переливних пристроїв вона потрапляє в розташовані на Волині озера-накопичувачі Святе, Волянське і Біле, а вже з них подається до каналу. Незважаючи на домовленість про обмеження водозабору в меженний період, білоруська сторона на це мало зважає. Були роки, коли Прип'ять після цього водозабору майже цілком пересихала. Русло замулювалося, заростало. В деяких місцях його зараз важко помітити. Відтак навіть під час невеликої повені вода виходить на заплаву і поволі входить у береги. Якщо в 50-х роках минулого століття середня тривалість повені на Прип'яті становила 40 днів, то наприкінці дев'яностих — уже 140—180.

Ось чому облводгосп намагається врятувати верхів'я Прип'яті від загибелі, відновити її русло. Воно вже розчищене і поглиблене від села Річиці Ратнівського району до села Будники Любомльського району.

І річки повертають...

У волинян, як ні в кого в державі, є можливість забирати воду, яка мала б текти в Балтійське море. Для цього в селі Забужжя Любомльського району збудовано спеціальну станцію. Три її потужні насоси спроможні щосекунди перекачувати із Західного Бугу в Прип'ять 3,6 кубометра води. Це більше, ніж несе зараз Прип'ять у межах області в маловодні періоди літньо-осінньої межені. Однак вода в Західному Бузі значно брудніша за прип'ятську. До того ж справа ця затратна й економічно невигідна. Тож насоси на Західному Бузі вмикаються лише в екстремальних ситуаціях. Таких, наприклад, як пожежа на прип'ятських торфяниках, яка трапилася у верхів'ї річки 2002 року.

Загалом в облводгоспі до всяких нововведень ставляться обережно. Головний принцип, який тут сьогодні сповідують, — не нашкодити природі. Саме тому було відкинуто як екологічно небезпечний проект суцільного будівництва дамб на Прип'яті.

Але в управлінні вміють і виправдано ризикувати. Багато природолюбів, наприклад, були проти оздоровлення Лишнівського і Турського озер. Останнє за площі в тисячу гектарів уже мало глибину лише 0,4 метра. На цій водоймі зробили дамбу, встановили насоси, які подають до неї воду із Заболотівського каналу. Тепер глибина озера майже два метри. Воно ожило, стало багатим на рибу. Так само вчинили і з Лишнівським, а також озером Веприк.

Вивчається можливість надання допомоги й озеру Нечимне, перебування на якому надихнуло Лесю Українку написати відому драму-феєрію «Лісова пісня». Зараз Нечимне замулене, його водне дзеркало скоротилося в кілька разів. Однак, на думку начальника облводгоспу Юрія Бахмачука, відновити красу і силу озера без детального вивчення гідрологічної ситуації не можна. Йдеться ж бо про одну із національних святинь.

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.

На знімку: шлюзи-регулятори на Турському каналі.

ПОДРОБИЦІ

Вибір начальника поліції

Катувати підозрюваних чи ні?

15 вересня 2002 року передачі всіх програм німецького радіо і телебачення були перервані повідомленням начальника поліції Франкфурта-на-Майні Вольфганга Дашнера про те, що в одній з водойм передмістя знайдено тіло 11-річного Якоба фон Метцлера — сина відомого банкіра та мецената, котрий зник п'ять днів тому. Жодних ознак насильства не було, тому поліція дійшла висновку, що жертва добровільно могла піти за зловмисником.

Батькам хлопчика підкинули конверт з листом, у якому вимагали викуп — один мільйон євро. Вони виконали вимогу. Під час передавання грошей поліція затримала зловмисника. Ним виявився 27-річний студент юридичного факультету Магнус Гефген. Молодик був своїм у сім'ї фон Метцлер, оскільки підробляв тут, доглядаючи за дітьми — у Якоба була ще молодша сестра (у ФРН закон забороняє батькам залишати дітей віком до 14 років без нагляду дорослих. — **Авт.**).

Підозрюваний зізнався, що викрав хлопчика, але вперто відмовлявся сказати, чи він живий і де перебуває. Тоді начальник поліції Вольфганг Дашнер пригрозив Гефгену, що його катуватимуть.

Погроза катуванням, а також примус до надання свідчень категорично заборонені німецьким законодавством. Прокурор Вільгельм Мьоллерс так згадує події ночі, коли був заарештований Магнус Гефген: «Під час допиту слідчі намагалися з'ясувати, де затриманий утримує хлопчика, чи живий він і чи були у Гефгена спільники. Допит тривав кілька годин, але безрезультатно». До того ж Гефген почав викручуватися і брехати. Тоді начальник поліції пообіцяв, що йому «завдадуть такого болю, котрий не можна навіть уявити». Як запевняє нині сам злочинець, йому погрожували, що вертоліт з лікарями і фахівцями з катувань уже в повітрі, а якщо й це не допоможе, то його посадять у камеру з чорношкірими кримінальними злочинцями, які його зґвалтують. Гефген твердить, що один зі слідчих навіть шльопнув його долонею у груди. Після цього він злякався і під тиском зізнався, що убив хлопця, та сказав, де заховав його труп.

Магнуса Гефгена засуджено до довічного ув'язнення. Нині він відбуває покарання. А також виступає в ролі свідка у справі... колишнього начальника поліції Вольфганга Дашнера, котрого обвинувачують у загрозі катуваннями та примусі до надання свідчень.

Арешт Вольфганга Дашнера і слідство в його справі викликали широкий резонанс у суспільстві та спричинили дискусії. Адже відмова від катувань з метою одержання інформації чи зізнань є одним з основних принципів демократичних держав. «Гідність людини недоторканна. Повага до неї і захист — обов'язок усіх органів державної влади», — сказано в Конституції Німеччини.

Тим часом у західних країнах тривають серйозні дискусії про застосування катувань, що є цілком новою парадигмою. Це пояснюється новими загрозами міжнародного тероризму. Однак у Німеччині навіть це — не причина застосування катувань. Тому випадок Дашнера поставив суспільство перед невирішуваною поки дилемою.

Частина людей кажуть, що його дії були правильними, бо на той час існували «особливі» обставини: ніхто не знав, чи живий хлопчик, і кожна хвилина зволікання могла вартувати йому життя. Тим паче що катування не застосовувалися. Інші посилаються на те, що й катування, і «особливі» обставини в цьому зв'язку заборонені німецьким законодавством.

Думки розбіглися також у засобах масової інформації. Одні резонно твердять, що «катування трішки» не буває. І коли дозволити їх у виняткових випадках, то чи є гарантія, що поліція не почне застосовувати їх до всіх підозрюваних? Закон є закон.

Інші переконані, що Дашнер — герой, котрий зробив усе для порятунку ні в чому не винної дитини. І взагалі, запитують вони: кого захищає закон — злочинця чи жертву? Треті порушують іншу проблему: а що має робити поліція, коли, приміром, під загрозою теракту буде ціле місто?

Вирок винесе суд. Але нині всі сторони єдині в одному: не дай, Боже, колись опинитися перед вибором, що перед ним стояв начальник поліції Вольфганг Дашнер.

Валентина ПИСАНСЬКА.

На знімку: квіти біля портрета Якоба фон Метцлера.

СУЧАСНІ СЮЖЕТИ

Бідні люди

Анатолій Назаров понад чверть століття відпрацював у колишньому трест-ті, а нині ВАТ «Дніпроводбуд». І не останньою у ньому він був людиною. Головним інженером та начальником ПМК-44, що у Нікополі. А сьогодні Назаров скаржиться на рідний трест-ВАТ прокурору області Сергію Сорокіну.

Читаємо: «До мене звернувся заступник голови правління ВАТ «Дніпроводбуд» Юрій Бугайов і запропонував продати йому мої акції. Наше підприємство є структурним підрозділом емітента. У мене був сертифікат старого зразка. Сертифікат, який відповідав би вимогам чинного законодавства, емітентом та реєстратором мені не надавався. Бугайов видавав чисті бланки оформлення акцій для їх підписання. Цим я був поставлений у безвихідне становище: або віддати акції за безцінь, або вони, як старого зразка, пропадуть. Мені було сплачено лише незначні кошти та не надано жодного документа, який підтверджував би продаж мною акцій».

І далі Анатолій Петрович пояснює (знову цитую дослівно): «Як з'ясувалося, голова правління ВАТ Віктор Капука і директор реєстратора акцій ТОВ «Бета» ЛТД» Валентина Капука є близькими родичами, а тому їх дії можуть бути узгоджені та сплановані. Вважаю, що мене, як акціонера, навмисне ошукано. Крім того, мені ні реєстратором, ні емітентом не було надано сертифіката, який відповідав би вимогам чинного законодавства і дозволяв би мені продати акції за ринковою і вигідною ціною».

А вже під час особистої зустрічі зі мною Назаров уточнив: тепер він і поготь переконався, що як його, так і всіх інших акціонерів-нікопольчан не випадково обдерли, як липок. Оскільки з'явилося оголошення про чергові загальні збори акціонерів ВАТ «Дніпроводбуд». У порядку денному не лише обов'язкові у таких випадках звіти. Передбачається й перетворення дочірніх підприємств-ПМК на закриті акціонерні товариства. Досі, каже Анатолій Петрович, хоч як наші музиканти сідали, нічого до пуття в них не виходило — ось і вирішили хоч з чимось зостатися?

Це, звичайно, лише його особиста версія. А єдине, в чому Назарову не заперечиш, так це в тому, що колись потужний на Дніпропетровщині «Дніпроводбуд» нині справді згорнувся сам та згорнув свої обсяги робіт до загрозливо малих розмірів. П'ять останніх років, як свідчать незалежні аудитори, фактично працював у збитковому режимі. Тільки у Нікополі, пригадує Назаров, налічувалося близько півсотні тракторів, бульдозерів та екскаваторів і понад півтори сотні вантажних автомобілів — тож де вони тепер?

А тепер, зрештою, самих людей, які працюють у нікопольському ПМК, хвилює, на жаль, не лише доля колективу. Тут водбудівці справді скривджені тим, що їх, як вони заявляють, «майже силоміць змусили продати свої акції по 2—3 копійки за штуку». За номінальної вартості кожної 25 копійок. А яка ринкова ціна цих акцій? У згаданій скарзі на ім'я прокурора той самий Назаров написав, що «до мене раніше звертатися представники фірми, яка має ліцензію, і пропонували значно більші гроші за мої акції». І ось крім Назарова, ще понад тридцять акціонерів із Нікополя подали аналогічні скарги прокурору. Вимагаючи «призначити перевірку діяльності ВАТ «Дніпроводбуд» та реєстратора ТОВ «Бета» ЛТД». І щоб вони «повернули людям оновлені акції, які відповідали б сучасним вимогам законодавства і їх можна було продавати за ринковою, отже значно вищою ціною».

У ПМК-44 всі 145 акціонерів, які тут раніше працювали, а зараз на пенсії або працюють і нині, пригнічені і в розпачі. Однак налаштовані — як ось, приміром, Тетяна Кудрявцева, Станіслав Ярошенко та Віктор Кирпа — протестувати і домагатися справедливості. Спочатку нас, мало не плакали люди, з трудовими збереженнями в ощадбанках ошукали, потім усілякі довірчі товариства та трасти надурили, а тепер ще й рідний трест посміявся, як захотів — тож скільки можна? Гірко, прикро і дуже боляче!

Заступник голови правління ВАТ Олексій Попович не заперечує: таке саме вчинили з акціонерами і решта дочірніх підприємств-ПМК. Але трактує все це як дуже благородний вчинок. Як рятівну акцію на захист свого підприємства. Котре, справді, останніми роками працювало не найкраще. Та тепер ситуація змінилася. З'явилися обсяги робіт, і колектив почав підніматися з колін. І ось тут, мовляв, як Пилип з конопель, звідкись узялася бідова фірма, яка заходилася скуповувати акції водбудівців. З метою, дійшло висновку винятково керівництво ВАТ, яка не може влаштовувати колектив. То що було робити?

Ніхто не заперечує, щоб «Дніпроводбуд» жив і процвітав. Але ж не на шкоду людям, які в ньому працювали і працюють. І це дуже принциповий момент. З другого боку, спірний, коли запевняють, немов за акції водбудівцям заплатили мізер лише тому, щоб їхні акції не опинилися в «гірших» руках. Бо з цього приводу з'являються сумніви, які важко спростовувати.

Інший заступник голови правління ВАТ Юрій Бугайов не вважає, що скривдили людей. Діяли в рамках положення про продаж і розміщення акцій власної емісії, і квит. Ось тільки тексту самого положення Юрій Іванович мені до рук не дав. А щоб зняти з нього копію, тим паче заперечив. Просто показав візуально документ і зачитав з нього витяг, з яким знайшов за можливе мене ознайомити і який я мав засвоїти на слух. Отож тільки посилив недобрі підозри.

Тому мій висновок такий: унікальний колектив справді треба зберегти. І він заслуговує спроможних та ефективних керманичів. Але таких, яким довіряли б та вірили. Поки що все навпаки. З бідолашних акціонерів-трудівників без будь-яких докорів сумління позбиткувалися та ще й запевняють, що так їм і треба. Ось і постає питання, чи цих людей зможе захистити чинна у нас судова влада, до якої водбудівці апелюють? Хоча й не тільки вона одна.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровська область.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Тут буде місто-сад

Словами Маяковського проголошує компанія «МіКомп», вкладаючи у ці слова зовсім інший зміст, аніж пролетарський поет

Капіталізм в окремо взятому місті

Десять років тому щойно створена компанія «МіКомп» на своєму ще невеликому проммайданчику заклала великий камінь і написала на ньому: «Це перший камінь цитаделі капіталізму у Дніпродзержинську». У місті тоді подумали, що хлопці жартують. Однак нинішній «МіКомп» — передусім розвиток будівництва у Дніпродзержинську. «МіКомп» долав і долає майже драматичні незгоди і наполегливо працює насамперед задля свого міста, регіону і держави. І це не тільки його кредо — це філософія, і колективу засновників загалом, і президента компанії Олега Миколайовича Мороза зокрема. Олегу Морозу сорок чотири. Отож десять літ тому, коли він створював «МіКомп», було лише тридцять чотири.

Доріг багато, а дороговказ один

«МіКомп» з'явився як зовнішньоторговельна фірма, яка одразу почала активно займатися різними видами бізнесу і на внутрішньому ринку. Відкрила, скажімо, свій перший ніби елементарний продовольчий магазин. Та він швидко перестав бути схожим на всі інші у місті і здобув винняткового визнання серед городян.

Далі компанія зосередилася на оптовій та роздрібній торгівлі нафтопродуктами. А затим захопилася і спорудженням автозаправних станцій. А сьогоднішній «МіКомп» — це і завод «МіКомпПласт», що спеціалізується на виробництві металопластикових вікон та дверей. І технологія, і обладнання запозичені — закордонні. Тож продукція не гірша за європейську. Та є й одна особливість: «мікомпівці» використовують нержавіючі матеріали з тришаровим покриттям їх лаками глибокого проникнення. А це вище від європейських стандартів.

Ще компанія Олега Мороза — це і корпорація «МіКомпСтар». Себто ексклюзивний ділер ЗАТ «Київстар GSM», що надає послуги з мобільного зв'язку. Та й салон лазерної косметології зі своєю студією засмаги та кабінетом корекції фігури — це також «МіКомп». Як і радіокомпанія, друкарня та послуги з доступу в Інтернет...

Сам Олег Мороз не сумнівається, що десятирічка на різних напрямах нагромадження досвіду не випадково завершилася для компанії магістральним курсом, пов'язаним з відкладною забудовою рідного Дніпродзержинська.

Раз «Європа», два «Європа»

Він стверджує, що ідея зайнятися будівництвом з'явилася ще за часів «ранньої юності» фірми. Шукали, приміром, для себе приміщення, і раз у раз отримували відмови. То чи не ліпше самим для себе споруджувати?

Розпочинали з незавершених довгобудів. З отих «скелетів», які стриміли у місті, мов більмо на оці. Ось саме на місці колишнього довгобуду, що вже починав «сипатися», на лівому березі Дніпра, і виріс неповторний житлово-побутовий комплекс «Монтана». З помешканнями-квартирами сучасного планування, оздоблення та обслуговування. З готельними номерами і оздоровчими службами. Новобудова оснащена інженерно-комунальним обладнанням кращих фірм Європи. Включаючи і так звану автономну опалювальну котельню, змонтовану на даху «Монтани».

Аналогічна «метаморфоза» сталася і з довгобудом телефонної станції, яку давно ніби то мали відкрити на сотні і тисячі номерів, а насправді вона незавершеною не один рік муляла очі городянам у самісінькому центрі міста. То цей довгобуд перетворився в гарний і навіть елітний громадсько-торговельний «Центр». Таких комплексних новобудов, де і займатися спортом чи якось інакше змістовно та корисно можна проводити час, на Дніпропетровщині ніде більше не зводять. Це уже як особливість, притаманна лише «МіКомпу».

Адже нині так само компанія будує і власні споруди, як то кажуть, з нуля. Більш як два десятки об'єктів житлово-цивільного призначення та громадського харчування і торгівлі звела вона уже у Дніпродзержинську. І який не візьми, обов'язково чимось оригінальний. Ось біля прохідної того ж металургійного комбінату «мікомпівці» спорудили харчевню-кафе «Партком». Певна річ, що така назва кафе і у заводчан, і у городян викликало різні емоції. Отой капіталізм, який бурхливо розвивався тут понад сто років тому, не гребував пивничкою там, де з цехів виходив трудовий люд. А ось нинішній «Партком» звичними донедавна лозунгами нагадує, що зловживати спиртним небезпечно і шкідливо для здоров'я. Зате «Партком» пропонує той інший сервіс, який дає можливість людям зберігати гідність і, якщо хочете, свою подобу та честь.

Та й усі у місті давно помітили, що «МіКомп» своїми обновами фактично змінює зовнішній вигляд центральної вулиці-магістралі. Її намагалися «перемалювати у кольорову» і за радянських часів. Однак панорама сірого та задимленого індустріально-заводського «пейзажу» в

районі «Дзержинки» зводила нанівець ці намагання. Як не старалися, не виходило уникнути пустирища з обрисами доменних та інших цехів у його глибині. І ось тільки тепер «МіКомп», звівши раніше тут той «Центр», заходився з самісінького фундамента поруч будувати і власну споруду — гіпермаркет «Європа». Його макет однозначно свідчить, що компанія навіть зібрала кращих проектантів, інженерів та архітекторів. Як і опанувала найпередовішими технологіями будівельної індустрії та дійсно має змогу використовувати тільки сучасні матеріали і конструкції.

Не випадково саме «МіКомп» у відкритій боротьбі здобув право споруджувати і в обласному центрі ще небачений тут бізнес-центр, назва якого також буде «Європа». За задумом у проектом підніметься багатоповерховий комплекс з офісами для ділових кіл і великою кількістю служб з надання найрізноманітніших і найнеобхідніших послуг для мешканців гордого Дніпропетровська.

Олег Миколайович колекціонує пам'ятники радянської доби. Це також Мороз поставив у Дніпродзержинську несподіваний монумент. Поєднавши в ньому дві статуї. Американську статую Свободи і гордого Прометея зі смолоскипом у руці...

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпродзержинськ.

А дехто побоявся приїхати...

У столичному Палаці спорту пройшов Міжнародний турнір честі з фрі-файту «Вода Пересвіта»

Нині в Україні відбуваються події, які ще недавно вважалися поза законом. Запеклі бої на татамі, коли в поєдинку змагаються представники різних шкіл — то вже не кіношна, а сьогоднішня реальність. У вільних боях зійшлися збірна світу і збірна України, а організаторами виступили об'єднання «Пересвіт» і Міжнародна федерація фрі-файту.

Щоправда, відкриваючи змагання, президент «Пересвіта» Андрій Старовойт вибачився перед глядачами, що половина іноземних бійців побоялися їхати в Україну через непевну політичну ситуацію. Таких назвали псевдозірками і знайшли гідну заміну серед українських спортсменів. Тож гостроти і напруженості бої не втратили.

Ігор Вовчанчич

Чоловік, який сидів поруч, пояснив, що тут правила і обмеження досить суворі. І витримується не тільки дисципліна бою. Фрі-файт — то передусім система виховання, де фізичний розвиток особистості йде поруч із духовним. «Пересвіт» ставить за мету перетворення світу і світогляду на вільний від власних слабкостей і органічно пов'язаний з природою. Так, кожен турнір присвячується окремій стихії. Минулорічні були «Земля Пересвіта» і метал.

Щодо минулих турнірів. Був дуже цікавий момент, коли у двобої-реванші зійшлися Володимир Сорока і Майк Мендоза (США). Американець через Інтернет розповідав, що його минулорічна поразка неправильна. Не бачила, що було тоді, але цього разу бій закінчився дуже швидко. Американець самотужки підійматися не збирався. Коли його привели до тями, він знайшов в собі сили потиснути руку Володимиру. А що хлопці сильні не тільки фізично, а передусім духовно, можна було пересвідчитися. Яка повага до суперника, яке толерантне ставлення!.. Остаточно в цьому переконав очікуваний бій, одного з учасників якого організатори тримали в секреті. І це був справжній подарунок шанувальникам. На татамі вийшов Ігор Вовчанчич — чемпіон світу у боях без правил. Український спортсмен не виступав в Україні майже 10 років. Як і прогнозували, перемога була блискуча. А участь зірки у турнірі засвідчила не тільки те, що цей спорт набуває офіційного статусу в Україні, а й гідні зірок рівень організації і культуру проведення змагань.

Віце-президент Міжнародної федерації фрі-файту Олександр Копиленко **(на фото праворуч)** зазначив, що нині рівень готовності українських спортсменів дозволяє претендувати на навищі нагороди турнірів будь-якого рівня. Він також сказав, що нинішні змагання в Києві не останні, будуть ще запеклі бої, до яких приєднаються атлети з різних континентів.

Анастасія СИРОТКІНА.
Фото автора.

Готовність українських спортсменів дозволяє претендувати на найвищі нагороди турнірів будь-якого рівня

Чи не розпорошення під гаслами об'єднання

демонструють новоявлені малочисельні конфедерації, фактично протидіючи наймасовішій Федерації профспілок України? Хто від цього виграє і кому воно вигідне?

ПРОФСПІЛКИ

Нині всі понад 100 різнойменних політичних партій, що діють у нашій країні, не об'єднують такої кількості працюючих, як профспілки. Адже лише в 70 галузевих і регіональних членських організаціях, що входять до складу Федерації профспілок України, налічується майже 12 млн. А в інших? Цієї кількості назвати неможливо. Бо лише в Мін'юсті зареєстровано понад 90 організацій зі статусом всеукраїнських профспілок. Цікаво, як всі вони відстоюють інтереси працюючих? Гуртом, поодинці?

На дні уряду у Верховній Раді 9 листопада ц. р. «Про стан виконання урядом України вимог Конституції України та законів України щодо належного рівня та своєчасної виплати заробітної плати» давалася різна оцінка. Їх, приміром, називали кишеньковими, і доки вони будуть такими, доти будуть заборгованості, страждатимуть люди. Більше того, концепцію уряду щодо соціального захисту працюючих, підтриману профспілками, називали злочином.

Йшлося, уточню, про Федерацію профспілок, яку очолював народний депутат України Олександр Стоян. Чому очолював? Тому що недавно три поверхи Будинку профспілок на майдані Незалежності в Києві зайняли керівники опозиції, яка тут мітингує. Відбулося засідання президії ФПУ, на якій О. Стоян, за одними джерелами, нібито сам написав заяву про відставку, за іншими — був усунутий президією від виконання своїх обов'язків і залишив робочий кабінет. Існує твердження, що це — «розплата» за його більше особисту, аніж загальну профспілкову підтримку у виборчій боротьбі соціальних намірів кандидата у Президенти України Віктора Януковича. Однак своє слово має ще сказати з'їзд цієї Федерації профспілок, який обирав О. Стояна своїм лідером.

Та через два дні після входження опозиції у Будинок профспілок керівники кількох всеукраїнських профспілок та об'єднань запросили журналістів на прес-конференцію. Щоб повідомити: 26 жовтня 2004 року відбулася установча асамблея, на якій прийнято рішення про створення Національної конфедерації профспілок та профспілкових об'єднань України (НКПУ). Її головою обрано Вадима Ткачова, голову Ради профспілок залізничників і транспортних будівельників України, генеральним секретарем — Петра Петриченка, президента Всеукраїнського конгресу профспілок, який є водночас і головою Всеукраїнської профспілки працівників науки, виробництва та фінансів.

До конфедерації, запевняли організатори прес-конференції, увійшло 12 всеукраїнських профспілок та 5 об'єднань, що не входять до ФПУ і охоплюють близько 1,4 млн. осіб. У своєму зверненні до всіх членів профспілок країни нова конфедерація закликає всіх чесних людей до злагоди та порозуміння і обіцяє краще захищати їхні конституційні права на працю, охорону здоров'я, відпочинок, освіту, на гідне життя. Наголошуючи на втрачених позиціях профспілок у державі, позбавленні їх законодавчої ініціативи тощо, організатори прес-конференції закликали до об'єднання. Адже розпорошеність профспілкового руху, лунало, на користь нинішній владі, а відстоювати інтереси працюючих все одно доведеться за будь-якої.

Між іншим, керівники донедавна вільних профспілок, а тепер також Конфедерації (КВПУ), яку очолює народний депутат Михайло Волинець, брали участь у зайнятті профспілкового будинку. Ця організація також значилася серед тих, котрі запрошували журналістів. Однак нікого з них на прес-конференції не було. Цієї профспілки немає і серед новоствореної конфедерації.

Що звідси випливає? Те, що не всі ініціатори об'єднавчого процесу пройнялися необхідністю цього і не показують приклад. До того ж на теренах України, окрім ФПУ, КВПУ, існують ще такі більш-менш чисельні організації, як Всеукраїнське об'єднання солідарності трудівників (ВОСТ), Національна рада соціального партнерства (НРСП) тощо.

Чому б справді їм усім не об'єднатися? Хіба не єдині у них завдання — захищати трудові права і соціально-економічні інтереси найманих працівників? Невже всі вони поодинці збираються співпрацювати з урядом та об'єднаннями роботодавців, укладати з ними угоди?

До речі, нинішня Федерація профспілок України, хоча й у затісних умовах, працює. Обов'язки голови виконує перший заступник Григорій Осовий.

Щодо запевнень керівників, з також гучною назвою, новоствореної Національної конфедерації профспілок і профспілкових об'єднань України про самовіддданий захист інтересів працюючих, то напрошується відоме застереження: поживемо — побачимо. Бо чи не приховуються за об'єднавчими гаслами і зовні нібито добрими намірами насправді прагнення розпорошити профспілковий рух у країні? Чи виграють від цього наймані працівники, що трудяться в усіх галузях виробництва, у приватних підприємців? І, може, ось така розпорошеність і буде вигідна владі? Чи, може, їх керівники мають свої далекоглядні політичні орієнтири?

А об'єднуватися, звісно, треба. І, як бачимо, є кому. Що в єдності справді сила, то хто заперечуватиме це? Аби тільки «об'єднувачі» не забули про свої гасла й обіцянки.

Яків ГАЛЬЧЕНКО.

Київ.

«ЛІКАРНЯНИЙ ЛИСТОК»

— Здрастуйте, безплатний лікарю! — Здрастуйте, безнадійно хворий!

Дорогі наші діти

Про цивілізованість суспільства свідчить ставлення в ньому до інвалідів та дітей. Відносно найменших пацієнтів Торез відзначився двічі. Вперше — коли торік через холод було закрито пологове відділення. Вдруге — коли те ж саме відділення, уже підключене разом з усією лікарнею до нової котельні, стало учасником проекту «Здоров'я матері і дитини», який реалізується Всесвітньою організацією охорони здоров'я та Агентством з міжнародного розвитку США.

— Програма допомагає нам поглянути на наші проблеми іншими очима, — зізналася міський неонатолог Ганна Титова. — Головне — програма не потребує значних фінансів. Раніше вагітність і пологи розглядали як проблему медичну, як патологічний процес. Тоді як для новонародженого головне — не лікування, а тепло, догляд і турбота матері.

У відділенні почали практикувати присутність на пологах чоловіка або інших близьких родичів, спільне цілодобове перебування матері і дитини, пропаганду грудного вигодовування. Однак є проблеми, які без фінансів ніяк не вирішити. У місті щороку народжується 25-30 недоношених дітей, з них близько десяти — з екстремально низькою вагою, менше 1,5 кілограма. Таким немовлятам потрібні дорогі ліки і спеціальна дихальна апаратура, якої в Торезі, на жаль, нема. А лікарні обласного центру не в змозі прийняти всіх без винятку малюків.

Медики звертають увагу і на інший бік проблеми: народити здорову дитину може лише здорова жінка. В ідеалі кожна вагітна повинна пройти обстеження на хромосомну спадкову патологію в генетичному центрі в Донецьку. Такі аналізи коштують грошей, і чималих. Крім того, необхідно провести ще цілий комплекс аналізів на так звані ТОРЧ-інфекції. І все це лягає тягарем на родину пацієнтки.

Ольга Тарасова, завідуюча жіночою консультацією «Шлюб та сім'я», вважає, що найкращою «рекламою» міському родинному центрові є черга бажаючих. Денний стаціонар працює за двозмінною системою і може прийняти 12 пацієнток на день. На жаль, немає можливості лікувати мешканок інших міст і сусідніх районів: їм надають лише консультативно-діагностичні послуги. А ще медики кажуть, що перестали отримувати гуманітарну допомогу (медикаменти, контрацептиви тощо), які раніше до Тореза надходили.

Ліна КУЩ.

ТЕРМОМЕТР

Рівномірне пиття корисне

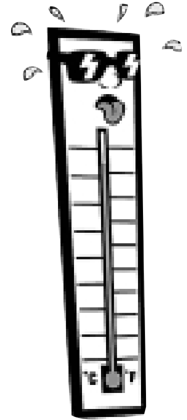
Датські вчені виявили, що шкода, яку алкоголь завдає організмові, визначається не так загальною дозою, як нерівномірністю його вживання.

Французи, наприклад, п'ють щодня й потроху, тому й живуть довше за англійців, котрі серед тижня утримуються від випивок, зате в п'ятницю й суботу з верхом надолужують згаяне. В Англії та Північній Ірландії піддослідним з таким ритмом регулярно вимірювали тиск і виявили, що він росте з понеділка до п'ятниці, знижуючись на вихідні. А французи, випиваючи щодня по парі келихів вина, дивували тонометр завидною сталістю. Як повідомляє Копенгагенський центр дослідження алкоголю, найдовше живуть чоловіки, які рівномірно вживають протягом тижня від 14 до 20 доз алкоголю. Серед жінок довгожительками виявилися ті, хто випиває по 7-13 доз алкоголю на тиждень.

При цьому дозою алкоголю вважається келих пива (400 мл), келих вина (150 мл) або чарка міцного спиртного (50 мл).

Мал. Видима СИМИНОГИ.

Дихайте глибше і худніть

Кілька британських газет опублікували повідомлення про новомодний метод схуднення, який поширився серед заможних лондонців.

По всьому центру міста, пише «Індепендент», відкриваються зараз центри гіпоксії, де за кілька сотень фунтів можна за три тижні годинних сесій, дихаючи через маску розрідженим повітрям, відчути всі принади високогірного клімату. Вже давно відомо про високу ефективність тренувань у розрідженій атмосфері. Серце в таких умовах починає посилено качати кров по всьому організму, що приводить до позитивних зрушень в обміні речовин, підвищення рівня гемоглобіну та нормалізації м'язового тонусу. Крім того, дихаючи повітряною сумішшю з умістом кисню усього 10% (удвічі менше норми), людина починає інтенсивно худнути, не докладаючи для цього ніяких зусиль.

Серцеві справи — спільно зі шведами

У Центрі серцево-судинної хірургії обласної дитячої клінічної лікарні українські та шведські кардіохірурги успішно здійснили низку операцій на серці пацієнтам з найскладнішими діагнозами. Висококваліфіковані фахівці з кардіохірургічної клініки університетського багатопрофільного госпіталю міста Гетеборг Алі Бельболь і Могенс Брюгге прибули до Одеси на запрошення облдержадміністрації і в межах програми Європейської спілки серцево-торакальних хірургів, що надає істотну допомогу новим кардіохірургічним центрам країн Східної Європи. Такий центр в Одесі теж порівняно новий — його відкрито три роки тому. Загалом тут уже прооперовано близько 300 дітей і дорослих, що мали патологію серця. Здійснено понад 160 операцій на відкритому серці.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Під «Лікарняним листком» підписалася Ольга ВАУЛІНА.

ОГОЛОШЕННЯ

Ухвалою господарського суду Хмельницької області (29000, м. Хмельницький, майдан Незалежності, 1) від 22.11.2004 р. порушено провадження у справі № 13/279-Б про провадження санації керівником боржника Колективного спеціалізованого будівельно-монтажного підприємства (30400, Хмельницька область, м. Шепетівка, вул. Островського, 52, код 05449911, р/р 260083145, в АППБ «Аваль», МФО 315966).

Розпорядник майна Ковальчук Ірина Іванівна (м. Хмельницький, вул. Театральна, 54, офіс 307, 309, ліцензія АА № 719840 від 23.02.04 р.).

Керуючий санацією керівник Цегеля Василь Дмитрович (Хмельницька обл., м. Шепетівка, вул. Фрунзе, 2/25).

Претензії кредиторів і заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Господарський суд АР Крим (95000, АР Крим, м. Сімферополь, вул. К. Маркса, 18) Постановою від 18 листопада 2004 року в Справі № 2-5/9365-2004 р. визнав банкрутом і відкрив ліквідаційну процедуру відносно Відкритого акціонерного товариства «Монтажне управління № 7».

Ідентифікаційний код № 04839943. Юридична адреса: 98213, АР Крим, м. Щелкине, Стройбаза. Р\рах. № 26009301391897 в Філії відділення ПІБ у м. Керч, МФО 324548. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Красова Олега Ігоревича (Ліцензія серія АА № 779205 від 25.08.2004 р.); 95000, м. Сімферополь, Поштамт, а/с 111; тел. 8-/0652/-51-15-63.

Заяви кредиторів з вимогами до боржника приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Постановою господарського суду Київської області (01033, м. Київ, вул. Жилянська, 58-б) від 29.10.2004 року по справі № 49/14б-04 визнано банкрутом Закрите акціонерне товариство «Футбольний клуб «Борисфен»» (08300, Київська обл., м. Бориспіль, вул. 1-го Травня, 27, код ЄДРПОУ 24880431, р/р № 26005301000346 у Першій Київській філії АКБ «Мрія», МФО 322852) та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Салатюка Дмитра Васильовича (ліцензія АА № 485234 від 17.03.2003 р., 03150, м. Київ, а/с №381, тел. (044)239-2390).

Господарський суд Вінницької області (21036, м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе, 7) постановою від 18.11.2004 року по справі № 5/517-04 визнав банкрутом сільськогосподарське фермерське господарство «Праця» (с. Юрівка, Козятинський район, Вінницька обл., код ЄДРПОУ 03732169, р/р 260601795133 в Житомирській філії «Укрексімбанк», м. Бердичів, МФО 311324) та відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Державний орган з питань банкрутства у Вінницькій області.

Заяви кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Господарський суд АР Крим (95000, м. Сімферополь, вул. К. Маркса, 18) постановою від 16.11.2004 у справі № 2-20/7355-2004 визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру у відношенні ВАТ «Спеціалізована пересувна механізована колона № 40» м. Красноперекопськ, 2 м/н, буд. 16, ЄДРПОУ 01271511.

Ліквідатором призначений Кубалов К. Т. м. Армянск, мкр. Корявко, 20, кв.116.

ТОВ «VENONA», код ЄДРПОУ 31439538, що знаходиться в м. Харків, вул. Правдинська, 3, постановою Господарського суду Харківської обл. від 23 листопада 2004 р. по справі № Б-39/119-04 — визнано банкрутом. Ліквідатор Радик І. Л. Претензії приймаються в м. Харків, вул. Гв. Широнців, 43-А, к. 157, т.8/067/ 577-81-67.

ТОВ «Укрресурс», код ЄДРПОУ 30752684, що знаходиться в м. Харків, вул. Полтавський шлях, 121, кв.31, постановою Господарського суду Харківської обл. від 25 листопада 2004 р. по справі № Б-39/124-04 — визнано банкрутом. Ліквідатор Радик І. Л. Претензії приймаються в м. Харків, вул. Гв. Широнців, 43-А, к. 157, т.8/067/ 577-81-67.

ТОВ «Борн ЛТД», код ЄДРПОУ 21199684, що знаходиться в м. Харків, пр-т. Гагаріна, 56, кв.364, постановою Господарського суду Харківської обл. від 25 листопада 2004 р. по справі № Б-39/121-04 — визнано банкрутом. Ліквідатор Радик І. Л. Претензії приймаються в м. Харків, вул. Гв. Широнців, 43-А, к. 157, т.8/067/ 577-81-67.

ПП «УкрАгроРесурс», код ЄДРПОУ 31631925, що знаходиться в м. Харків, вул. Полтавський шлях, 121, кв. 31, постановою Господарського суду Харківської обл. від 25 листопада 2004 р. по справі № Б-39/123-04 — визнано банкрутом. Ліквідатор Радик І. Л. Претензії приймаються в м. Харків, вул. Гв. Широнців, 43-А, к. 157. т.8/067/ 577-81-67.

ТОВ «Ельдо», код ЄДРПОУ 31498745, що знаходиться в м. Харків, вул. Героїв Праці, 12, кв.239, постановою Господарського суду Харківської обл. від 25 листопада 2004 р. по справі № Б-39/122-04 — визнано банкрутом. Ліквідатор Радик І. Л. Претензії приймаються в м. Харків, вул. Гв. Широнців, 43-А, к. 157, т.8/067/ 577-81-67.

Постановою Господарського суду Дніпропетровської області від 11.11.2004 р. по справі Б 29/188/04 визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру щодо Товариства з обмеженою відповідальністю «Царичанський Райсількомунгосп» (Дніпропетровська область, Царичанський р-н, с. Китайгород, ід. код 05412664).

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Величко Н. А. (ліц. АА № 484214).

Заяви кредиторів приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення за адресою: 49038, м. Дніпропетровськ, пр. Карла Маркса, 98.

Господарський суд АР Крим (95000, м. Сімферополь, вул. К. Маркса, 18) постановою від 16.11.2004 у справі № 2-20/7355-2004 визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру у відношенні ВАТ «Спеціалізована пересувна механізована колона № 40» м. Красноперекопськ, 2м/н, буд. 16, ЄДРПОУ 01271511.

Ліквідатором призначений Кубалов К. Т. м. Армянск, мкр. Корявко, 20, кв.116.

Постановою Господарського суду АР Крим від 16.11.2004 р. по справі № 2-5/6879-2004 визнано банкрутом і відкрито ліквідаційну процедуру Феодосійської філії ООО «Золотое кольцо» (АР Крим, м. Феодосія, вул. Сімферопольське шосе, 56); р/р № 467918 в Феодосійському від. АК АПБ «Україна», МФО 324344, ОКПО 20727388).

Ліквідатором призначений арбітражний керуючий Золотавін Олександр Олегович, 95023, м. Сімферополь, вул. Л. Шевцової, 33.

ДАЛІ БУДЕ

Мал. Олександра ДУБОВСЬКОГО.

Від чергової

Буває, що людям не сидиться вдома. Тоді вони зриваються з місця, і їдуть — з Парижа до Одеси, з Тернополя — до Китаю чи куди завгодно (не обов'язково до Києва і не лише останнім часом). Хто вирушає шукати правди, хто пригод, хто добрих справ. От ми й присвячуємо цю сторінку добрим людям, котрим не сидиться на місці.

Євдокія ПОДОРОЖНЯ.

Музика для законодавців

Ще Шекспір казав, що людина, байдужа до гармонії музичних тонів, тяжіє до зради, грабіжництва та підступності. А Наполеон радив політикам і законодавцям частіше звертатися до музики!

Усе це важливо для нас сьогодні. Прикметною подією став концерт «Схід зустрічає захід: музична подорож», що відбувся минулого тижня в столичній філармонії, у рамках Днів німецько-турецько-українських відносин у сфері культури (за підтримки посольств ФРН та Турецької Республіки в Україні, «Гете-інституту»).

Концерт із творів Вольфганга Амадея Моцарта, Феріта Тюзюна, Хасана Феріта Алнара й Людвіга ван Бетховена був яскравим відображенням сутності культурних взаємовпливів, що характерні для Німеччини, де мешкає 2,5 мільйона турків. Їх мистецькі традиції збагатили музичну сцену Європи. Підтвердженням цього стало самобутнє виконання всесвітньо відомим скрипалем, професором Турецької державної консерваторії Жіхатом Ашкіном «Концерту для скрипки з оркестром», присвяченого Стефану фон Брейнінгу. Запам'ятався і виступ соліста з Туреччини Тахіра Айдогана: його озвучення «Концерту для кануна» стало подарунком для киян, адже цей твір виконувався в Україні вперше. Увагу привернула і майстерність музиканта, і сам інструмент — канун (він свідок давніх цивілізацій Анатолії, Месопотамії, Єгипту, його звучання проникливе, багатобарвне, хвилює уяву). Учасником акції був також Симфонічний оркестр Національної філармонії України (головний диригент — Микола Дядюра).

Поліна ХАРЧЕНКО,
кандидат педагогічних наук.

День цього

■ 1863 р. У Львові засновано товариство «Просвіта». ■ 1878 р. Народився Михайло Омелянович-Павленко, царський генерал, один з організаторів армії УНР. ■ 1917 р. Раднарком ліквідував Селянський поземельний банк, державний банк Росії, який надавав позички селянам для купівлі землі. ■ 1919 р. Народилась Катерина Ющенко, вчений-кібернетик. ■ 1954 р. Помер актор і режисер Йосип Стадник. Керував багатьма мандрівними театрами, що діяли в 1913—39 рр. на Західній Україні. ■ 1991 р. Президенти Росії, Білорусі та України підписали в Біловезькій Пущі документ, який констатував, що СРСР припинив існування.

Є ІДЕЯ

Потрібне нетрудне, а трудне непотрібне

У Вишгороді живе чоловік, котрий знає, як врятувати Україну і цілий світ. Того доброго чоловіка звуть Михайло Рогалевський. Він керується філософією Сковороди — «все потрібне нетрудне, а все трудне непотрібне». Тому проект добродія Рогалевського простий і короткий, лиш чотири сторінки рукопису. В основі проекту така істина: люди мусять керуватися не законами (що ведуть до гріха), а лише совістю й розумом. Для цього те, що зветься держбюджетом, мусить принципово змінитися — там не повинно бути жодної копійки, бюджет наповнюється виключно інтелектом. Багатство перестане бути матеріальним — і нам перестануть загрожувати економічні кризи і війни.

Добродій Рогалевський пропонує також провести (всього за два дні) чесні вибори, які не будуть коштувати жодної копійки. Схема така: віче кожної місцевості (місцева рада) відкритим голосуванням обирає свою трійцю наймудріших. На районну раду збираються всі місцеві трійці й обирають районну трійцю. Так само трійці районні обирають трійцю області, а та обирає трійцю України. Це відбувається на Верховній Раді (на яку покладається зв'язок з іншими країнами для творення добра в світі). Отож всеукраїнську трійцю делегують на всесвітні вибори, де оберуть Велику Трійцю, чиї рішення обов'язкові для всіх країн. І настане благоденство, регульоване тільки десятьма заповідями. Але перша заповідь (та, що в Біблії стосується Бога) звучатиме так: «Люби розум!», а решта добре відомі: не вкради, не давай неправдивих свідчень на Верховному суді й таке інше...

Час од часу Автор Проекту з'являється в Києві й пропонує журналістам та політикам свою ідею. Поки що без успіху. Автор вважає, що тут втручаються слуги сатани. А нам здається все простіше: наше недосконале життя не дозволяє нам надрукувати Проект повністю. Повний текст є в редакції, якщо хтось зацікавиться. Але досвід нашіптує нам, що люди егоїстичні й цікавляться тільки власними проектами.

Христофор ГРУША.

Прикмети місця й часу

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Велике бачиться в дрібницях. Приміром, протягом останніх двох тижнів у Київському метро не стало професійних прохачів (отих, що «Ми самі нє мє-єстниє...»). Вони нікуди не зникли — просто зрозуміли, що зараз тут надто багато справді нетутешніх людей, але вони всі між собою — свої. А оцей знаменитий танк на проспекті Перемоги столиці — він, навпаки, за ці дні не зрушив ані на міліметр зі свого постаменту. Зате вічне слово на його броні змінило колір — так, ніби цей старий танк нарешті прийшов додому...

Ольга ГОВЕНКО.

Екологічна акція «Голосу України» і Держкомводгоспу

Нечимне житиме

Про ситуацію на озері Нечимному, яке надихнуло Лесю Українку до створення «Лісової пісні», наша газета писала 6, 9 і 27 жовтня ц. р. Після того до справи порятунку озера приєдналася Волинська облдержадміністрація. В листі до голови Держкомводгоспу України Василя Сташука перший заступник голови ОДА Володимир Панчишин висловлює стурбованість екологічним станом озера Нечимного і просить посприяти в проведенні робіт, необхідних для збереження цієї унікальної водойми.

Запрошуємо читачів прилучитися до цієї акції і висловити свої думки з порушеної проблеми на сторінках «Голосу України».

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.

ЦЕ ЦІКАВО

Світські бесіди під фонтаном парфумів

Фото Олега ВЛАДИМИРСЬКОГО.

Про відомого французького парфумера Кристофа Лакарена **(на знімку)** в одній з публікацій ми вже згадували. До 210-річчя Одеси він разом зі скульптором Олександром Токаревим презентували місту унікальний дарунок — перший у світі фонтан парфумів. До цього француз винайшов і продав парфумерним компаніям світу понад 50 оригінальних запахів, що тиражовані мільйонами флаконів духів. Переїхавши нещодавно до Одеси, Кристоф Лакарен заявив про себе на новому місці помешкання, відкривши в міському саду фонтан парфумів. Цього разу він не претендував на авторство запаху, що струмує з того фонтана, а оголосив серед одеситів конкурс на його створення. Сказав: «Колективна творчість стане гарантією того, що новий запах буде до вподоби більшості одеситів». Так і сталося: аромат, що поєднав запахи моря й степу, зачаровує всіх, хто приходить до фонтана.

А нещодавно Кристоф Лакарен знову приємно подивував одеситів, створивши французький клуб «Рішельє».

— В одеситів, — розмірковує він, — зв'язки з Францією давні, ще на зорі виникнення міста тут був градоначальником і генерал-губернатором знаменитий француз герцог Рішельє. Багато хто й тепер захоплюється культурою моєї батьківщини, опановує французьку мову. Ось я і вирішив їм у цьому допомогти...

В галереї «Вороньов», де під фонтаном парфумів розташувався новий клуб, вже проведено перші вечори. Тут лунають жива французька мова, класична й сучасна французька музика. Виставлятимуться полотна художників Франції — свою персональну виставку невдовзі презентує, зокрема, Олів'є Люсьєн, який спеціально, щоб домовитися про це, приїздив до Одеси. Схвально відгукуються відвідувачі клубу, яких дедалі більшає, про тематичні лекції самого Кристофа Лакарена, присвячені різноманітним аспектам культури й побуту: «Французьке кіно», «Історія французької моди і Коко Шанель», «Парфуми Франції», «Молоді французькі вина» тощо. В тематиці передбачені й суто практичні лекції-бесіди, ось такі, скажімо: «Туризм у Франції», «Як мешкати і працювати у Франції». Хіба не згодиться, якщо хтось надумає подорожувати чи, тим більш, «замінити» Кристофа Лакарена на його батьківщині, переселившись туди?

Вже домовлено, що члени клубу зустрічатимуть Новий рік не деінде, а в «Рішельє». Кристоф Лакарен пообіцяв: «Оригінальне французьке меню буде забезпечене!»

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Своєчасний «Современник»

У Києві з короткими гастролями побував московський театр «Современник». Він народжений хрущовською «відлигою», тому його нинішній приїзд до Києва можна вважати символічно-своєчасним. Цікаво, що їхній літак на годину затримався, а на вильоті з Москви їх лякали тим, що в ці хвилини в Києві йде штурм Верховної Ради! Тому в день приїзду, на прес-конференції, актори «Современника» оцінювали ситуацію обережно, мовляв, «ми поза політикою». Втім, артисти завжди відвертіші на сцені, й про це свідчили їхні вистави — «Солодкоголосий птах юності» й особливо «Біси» за Достоєвським (постановка знаменитого Анджея Вайди).

Анастасія КУДРЯ.

На знімку: Марина Нейолова та Юрій Колокольников у виставі «Солодкоголосий птах юності».

Фото агентства «ПРЕС-КІТ».

Колобок, куди котишся?

РЕКОРДИ

Інженер з Тернополя Роман Мартинюк потрапив до Книги рекордів України за навколосвітню подорож мотоциклом. За 80 днів він подолав 52 тисячі км — Угорщина, Австрія, Італія, Франція, Іспанія, Португалія, Мексика, США, Канада, Китай, Росія. Старт 5 серпня у Дніпропетровську, а фініш 23 жовтня у Тернополі.

У Романа вже були рекорди: підйом мотоциклом на Говерлу і подорож до Владивостока на зліт мотоциклістів, звідки він привіз чотири призи з десяти. Їздив тут на мотоциклі, складеному із запчастин. Мовляв, досягти рекорду на класній японській машині — мудрість невелика для майстра спорту. Ось і навколо світу він пішов на рядовому дніпропетровському мотоциклі «Футонг-Ракета». Такою була умова Мартинюка.

Наша техніка чудово показала себе. Втім, за час подорожі мотоциклів було п'ять. «Футонг-Ракету», який пройшов більше половини шляху, затримали в Канаді. Прилетівши в Китай, Роман знайшов там дніпропетровців, які подарували йому китайський мотоцикл. Але подарунок застряг на російському кордоні. У Забайкаллі Роман Мартинюк купив мотоцикл «ІЖ» п'ятнадцятирічної давності, на якому подолав майже 7 тисяч кілометрів до Москви. «ІЖ» витримав бездоріжжя тайги, снігові замети, але це вже була розвалюха. Друзі-москвичі дали Романові «Ямаху», на якій він за день дістався до Києва. Звідси до Тернополя Роман доїхав за чотири години на київському мотоциклі. Він виконав умови угоди.

Роман Мартинюк дуже спокійний, стриманий, але відчувається, що це — згусток енергії. До мотоциклетного спорту пристрастився в 16 років, коли у спадок від батька дістав мотоцикл. Колись у Тернополі був клуб мотоциклістів «Колобок», але цей вид спорту занепав. І покотився Роман по світу колобком сам. Готуючись до подорожі, продав автомобіль, німецький мотоцикл. Коштів виявилися не зайвими, хоч за угодою проект мав фінансувати спонсор. Та спонсорських коштів вистачило лише на половину мандрівки. Десь у Мексиці Роман зрозумів, що його, м'яко кажучи, «кинули», але вертатися з півдороги — не його звичай.

За угодою, з Мартинюком їхав журналіст «Нового канала» Сергій Дзюба, який мав зняти фільм про подорож. Мужній чоловік, каже Роман, бо трястися ззаду на вузькому сидінні стокілограмовому напарникові було непросто. Всієї дороги він не витримав. Жодних прав на відзнятий фільм Мартинюк не має. У нього були три свої сценарії, та знімати їх самому дуже важко. А взагалі, каже він, до таких подорожей треба готуватися краще. За свій задум Роман боровся 11 місяців. Чого варте було відкриття віз для нього, західноукраїнця — а раптом стане нелегалом?! Допоміг народний депутат Анатолій Матвієнко. А коли Мартинюк знайшов розуміння в посольстві США, справи пішли веселіше. Він каже, що недооцінив журналістів, тепер тісніше працюватиме з ними. Втім, бюрократи є не лише в Україні: з 80 днів подорожі лише 28 були «ходовими», решта — організаційні клопоти.

Допомагали мандрівникам за кордоном земляки. Тиждень жили вони в українців у Лісабоні, тиждень у Мексиці, в родині викладачів політехніки. Спілкувалися з українцями США, Канади, навіть у Китаї «човників» зустрічали. Вражень дуже багато. Роман хоче писати книгу. Аж після мандрівки він усвідомив, як ризикував: не мав жодного щеплення, аптечки. Багаж довелося дуже урізати задля зменшення ваги: тільки дощовики, теплий одяг і апаратура. Знання іноземних мов мінімальне. Роман каже, що його Бог оберігав! І готується до нових мандрівок.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

Голос України

Редактор номера Віталій ЖЕЖЕРА.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

▸ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
Ⓟ Платні матеріали.
▸ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
▸ Рукописи не повертаємо.
▸ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
▸ При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, для підприємств і організацій — 60955.
Передплатна ціна: для фізичних осіб — 3,30 грн., для підприємств і організацій — 6,00 грн. на місяць. Ціна в роздрібній мережі — договірна.
Загальний тираж 159037.
Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
Зам. 3011230. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.
Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 454-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій
Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Передплата на газету «Голос України» (on-line) за адресою: www.dnepropochta.dp.ua; www.presa.ua
При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»